

JESUCRIST

per Celestí Sanz

JESUCRIST

per C. Sanz

JESUCRIST

Publicat per l'autor, Celestí Sanz i Catalan

C/ Doctor Gimbernat, nº 42

SABADELL (Vallès Occ.)

© 1997 per la versió catalana

Maquetació: **SEDM** • Servei Evangèlic de Documentació i Informació

Apartat 2002 • 08200 SABADELL (Vallès Occ.)

ISBN: 84 - XXXX - XX - X

Dipòsit Legal: B. X.XXX - 1997

Imprès als Tallers Gràfics de la M.C.E. Horeb, E.R. nº 265 S.G. –Polígon Industrial Can Trias, c/ Ramón Llull, s/n –08232 VILADECÀVALLS (Vallès Occ.)

Printed in Spain

ÍNDIX

	<u>PÀG.</u>
Explicació	5
Proemi	7
«Examineu les Escriptures ...»	33
El Nom	43
El Perquè de la Seva Encarnació	45
Un herald de Déu	47
La Promesa	51
Una pregunta i una resposta	57
El Salvador	63
El Summe Sacerdot	71
L'Advocat	75
El Mestre i el Salvador	79
«Tornaré i us recolliré ...»	85
La Bíblia i el seu Missatge	91

EXPLICACIÓ

Totes les cites de les Escriptures que apareixen en aquesta obra es corresponen amb l'Antic i el Nou Testament (la Bíblia) en qualsevol de les seves traduccions, siguin catòliques, protestants o interconfessionals, tot i que molt sovint per al Nou Testament s'ha utilitzat la versió coneguda com «El camí a la llum», de la Societat Bíblica Internacional.

Tot i que al principi s'han donat les cites detallades, el lector trobarà més endavant cites abreujades. Quan es troba, per exemple, «(Fets 26:28)», això fa referència al Llibre dels Fets, capítol 26, verset 28. (En aquest cas aquesta escriptura pertany al Nou Testament.) Si es troba «(Miquees 5:2)», això fa referència al Llibre del Profeta Miquees, capítol 5, verset 2. (En aquest cas, aquesta escriptura pertany a l'Antic Testament.)

Li recomanem que adquireixi una Bíblia, i mitjançant l'índex trobarà les cites amb facilitat.

JESUCRIST

Proemi

«¿Us penseu que he vingut a portar pau a la terra? Us dic que no; sinó divisió: Perquè d'ara endavant, si en una família són cinc, tres estaran dividits contra dos, i dos contra tres; es dividiran pare contra fill, i fill contra pare, mare contra filla, i filla contra mare, la sogra contra la seva nora, i la nora contra la seva sogra ... de manera que els enemics de l'home seran els seus parents.»

(Evangeli de Lluc 12:51-53; Evangeli de Mateu 10:36)

És així, fent ús d'aquesta terminologia, com es va expressar Jesucrist a la gent de la seva generació que l' escoltava.

Prenent aquestes expressions com a punt de partença, d'ara endavant tots els homes seran mesurats segons l'apreciació que tinguin i que facin del Crist, i també la base de les seves relacions familiars i socials es governaran pel mateix model.

El creient haurà de sofrir, per quant el Crist va sofrir: «El deixeble no és més que el seu mestre, ni el criat més que el seu amo» (Evangeli de Mateu 10:24). En la seva vida viurà circumstàncies en les que el Senyor haurà de tenir sempre la prioritat, tant en el seu cor com en les seves accions; i això implica sofriment.

En la història de l'humanitat, per damunt de qualsevol apreciació, va existir una època determinada i crucial que no

admet comparació amb cap d'altra. Esbossarem breument algunes incidències vitals d'aquell temps.

Una colla de persones discutien i també disputaven. ¿Què era el que passava? S'havia produït un prodigi. Un home, cec de naixement i captaire habitual, es trobava entre ells. Els seus veïns i tots els que el coneixien, van quedar astorats; el que era cec, ara hi veia. «Llavors li preguntaren: ¿Com se t'han obert els ulls? Els respongué: Aquell home que es diu Jesús va pastar fang, em va untar els ulls i em va dir: Vés a rentar-te a Siloè. Hi vaig anar, m'hi vaig rentar, i vaig rebre la vista» (Evangeli de Joan 9:10-11).

¿Aquell home que es diu Jesús ...? Sí. Aquí el tenim en el temps i en la història (per bé que n'és el Senyor de l'un i de l'altra) enmig de la gent. És l'home que parla i es presenta com el Messies d'Israel, com la porta de la Salvació, també com el pastor d'unes altres ovelles que no pertanyen a la pleta jueva, i com aquell que garanteix la vida d'elles mitjançant la Seva mort. L'home que es diu Jesús ens assabenta també que la pèrdua de la seva vida no és deguda a un accident, ni a la impotència per a retenir-la, sinó que és un do, una ofrena voluntària en poder (Ell estima les seves ovelles i dóna la seva vida per elles), i a causa d'aquest poder d'oferir-la, té la facultat de tornar-la a recobrar, per justificar a tots aquells que creuen en la seva obra. I tota aquesta poderosa i misteriosa tasca (de la qual el motiu n'és l'amor), la duu a terme en comunió amb Déu, a qui Ell anomena el seu Pare.

¡Quines paraules, les d'aquest home ...!

La gent (els jueus) discuteixen entre ells a causa del seu magisteri: «Està endimoniàt i ha perdut el seny. ¿Per què l'escolteu? D'altres, en canvi, deien: Aquestes no són paraules d'un endimoniàt. ¿És que un dimoni pot obrir els ulls dels cecs?» (Evangeli de Joan 10:20-21).

Un altre dia, posat en peu, clamà: «Si algú té set, que vingui a mi i que begui. El qui creu en mi, com diu l'Esriptura, del seu interior brollaran rius d'aigua viva. Jesús deia això referint-se a l'Esperit que els creients en ell havien de rebre. D'entre la gent, alguns que van sentir aquestes paraules de Jesús deien: Aquest és realment el Profeta. D'altres deien: És el Crist; però n'hi havia que deien: ¿Que potser el Crist ha de venir de Galilea? ¿No diu l'Esriptura que el Crist ha de ser del llinatge de David i ha de venir de Betlem, el poble d'on era David? Així es produïren discòrdies entre la gent a causa d'ell» (Evangeli de Joan 7:37-43).

Aquest home trasbalsava els esperits dels orgullosos dirigents religiosos. Jesús era insofrible per a ells. Llavors enviaren uns funcionaris del Temple per a emmenar-lo als sacerdots, però els agutzils tornaren sense complir l'encàrrec. I els fariseus i els principals sacerdots els digueren: «¿També vosaltres us heu deixat enganyar?» Però, heus ací que Nicodem, home insigne en mig d'ells, argüeix: «¿És que la nostra Llei condemna algú sense que primer s'expliqui i sense saber què ha fet? Ells li respongueren: «¿També tu ets Galileu? Estudia-ho i veuràs que de Galilea no en surt cap, de profeta» (Evangeli de Joan 7:50-53).

¡Causa resolta! Amic que llegeixes: la història dels fets de l'home és un seguit de sorpreses.

Un altre dia, un home va morir. Aquest home era amic d'Aquell que tothom coneixia com Jesús, el fill del fuster. Les germanes del difunt (quan aquest encara no havia mort), enviaren a dir-li: «Senyor, mira que aquell amic que tant t'estimes s'ha posat malalt.» Elles tenien una plena confiança en la bondat i virtut i coneixien bé la filiació d'aquell home que «estimava i feia la veritat». Per a elles, la seva Persona no era

cap enigma. Jesús, però, va deixar passar dos dies fins que va fer camí envers Betània. Aleshores (a causa de la seva omnisciència), sabia que no era un malalt qui l'esperava, sinó un sepulcre que ja feia fortor.

«Senyor, si haguessis estat aquí, el meu germà no hauria mort. Però, fins i tot ara, estic segura que Déu et concedirà qualsevol cosa que li demanis.» Així va expressar-se Marta, la germana del difunt. I Jesús li va dir: «Jo sóc la resurrecció i la vida; qui creu en mi, encara que mori, viurà. Tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà eternament. ¿Ho creus, això?» ¡Oh, les paraules de Jesús! ¡Quina calma i seguretat donen a l'ànima confiada en el poder de Déu! «Sí, Senyor, jo he cregut que tu ets el Crist, el fill de Déu, que havia de venir al món.» La fe té aquesta resposta.

Però no tot era unanimitat i confiança. Uns amics de la família deien: «Ell, que va obrir els ulls del cec, ¿no podia evitar que aquest morís?»

Jesús va ressuscitar Llätzer. Tots n'hem sentit parlar d'aquesta poderosa resurrecció («Senyor, deu fer fortor, perquè fa quatre dies que és mort», que va dir Marta). La corrupció no és cap obstacle perquè la glòria de Déu sigui evidenciada.

El nom de Llätzer s'ha fet famós. Tots n'hem sentit parlar d'aquest fidel que n'és un símbol de la resurrecció del romanent d'Israel, així com de la de tots els homes que posen llur confiança en l'obra del Crist (doncs que Ell es presenta com «la resurrecció i la vida»). Però fins i tot, pels no doctes en aquestes disciplines, també ha esdevingut un símbol. Hom ho aplica, sigui com una cosa oblidada i retornada a la memòria, com quelcom que es va perdre i va ésser trobat, o com aquell comptat com a mort i retornat a la vida. Per exemple,

el famós poeta Becquer fa servir simbòlicament la resurrecció de Llätzer en la seva coneguda rima de l'Arpa.

¿Com respongué la gent davant aquesta inaudita evidència? «Molts dels jueus que havien anat a casa de Maria i havien vist el que havia fet, van creure en ell. Però alguns d'ells van anar a trobar els fariseus i els van contar el que Jesús havia fet.» ¿Com reaccionaren els governants del poble? No dubten de la veritat dels fets, ans al contrari, els confessen (tot això és extraordinari). «¿Què hem de fer?» diuen ells. «Aquest home fa molts miracles. Si el deixem fer, tothom creurà en ell, i els romans se'ns tiraran a sobre, destruiran el temple, i, fins i tot, el país. Un d'ells, Caifàs, que aquell any era el gran sacerdot, els digué: Vosaltres no ho sabeu entendre. ¿No compreneu que ens convé més que un home mori pel poble, que no pas que tota la nació es perdi?»

Els magnats d'Israel tenien al davant un problema socio-religiós, i Caifàs dóna la solució pel mateix, segons l'esquema que els va presentar. «D'ençà d'aquell dia, estaven ben decidits a matar-lo.» (Evangeli de Joan 11:45-53). La crònica d'aquests fets narren un episodi il·lustratiu de la maldat humana.

A Betània (un llogaret prop de Jerusalem), hom va fer un dia un sopar que no era ni comú ni corrent. I això no a causa del menú que hom menjava, sinó més aviat per la identitat d'alguns que seien a taula. Aquest sopar va ésser singular, únic. En mig dels presents s'hi trobava Llätzer, que després d'haver mort, Jesús el ressuscità d'entre els morts.

L'autor d'aquesta crònica ens diu que «un gran nombre de jueus va saber que Jesús era allí i hi anà, no solament per ell, sinó també per veure Llätzer, el qui Jesús havia ressuscitat de la mort.» Això era un testimoniatge evident, irrefutable. Era el testimoni d'un poder que venç la mort. La notícia més

transcendental que un ésser humà pot sentir i rebre. La causa de la més pregonera reflexió haguda i per haver.

Els dirigents religiosos no ignoraven la profecia de Osees, on l'Esperit de Déu, per boca del profeta, saluda la restauració del poble i la destrucció de la mort. Bé que això sembla referir-se al·legòricament a l'estat d'Israel, les al·legories sempre tenen per aplicació un abast més general en aquests casos, i per tant és d'utilitat assenyalar-ho. Sens dubte, tampoc ignoraven la significativa afirmació inspirada del llibre de Job, cap. 19:25-27. Com tampoc desconeixien el Psalm 16, que precisament l'apòstol Pere fa servir de base (el dia de la Pentecosta), quan cita el rei David, que per l'Esperit del Crist ens diu quelcom de punyent sobre l'esperança de la resurrecció.

Podem afirmar, taxativament, que en el temps de Jesús, els jueus ortodoxes, és a dir, els fariseus i els escribes, creien (com Marta, la germana de Llätzer) en una resurrecció «del darrer dia». (Evangeli de Joan 11:24). És ben segur que ells no tenien la llum de que gaudeixen els creients de la dispensació actual, però sabien el que era necessari, per admetre i creure que Déu té poder per ressuscitar els morts. Ara bé, també hem de convenir que no hi ha res més cec que un fanatisme institucionalitzat. Per aquest desgraciat camí, hom arriba molt lluny: fins i tot a matar. Tal va ésser el cas del qui després esdevingué Pau, el més savi dels apòstols, per la gràcia de Déu. Quan el protomàrtir Esteve era apedregat, Saule (aquest era el nom de Pau abans que esdevingués apòstol) va donar el seu vot. El mateix Jesús, en l'evangeli de Joan, diu també aquestes paraules, ben significatives per cert, i que són adreçades als seus deixebles: «Us expulsaran de les sinagogues i, fins i tot, ve el temps que els qui us maten pensaran que fan un servei a Déu, I això ho faran perquè no han conegut ni el

meu Pare ni a mi» (Evangeli de Joan 16:2-3). Amics lectors, fugiu del fanatisme, perquè això foragita (sempre) l'amor de Déu del cor, i sense l'amor, cap cosa té valor. No oblideu que «Déu és amor».

Deixant constància d'aquest parèntesi, continuem la narració que sobre el tema ens fa l'Evangeli de Joan.

Fixem-nos bé en la conducta subsegüent de la classe dirigent religiosa d'aquell temps: «Però els principals sacerdots van decidir de matar també Llätzer, perquè molts dels jueus els deixaven a causa d'ell i creien en Jesús» (Evangeli de Joan 12:10, 11). És una disposició i una conducta que susciten l'esgarrifança més horrorosa.

En aquestes pàgines al·ludim, en breus seqüències, a tot allò que ens diuen els testimonis d'aquells fets, perquè el nostre objectiu és cridar l'atenció sobre l'home més conflictiu i polèmic de tots els temps.

Això que avancem com una afirmació ho fem en el sentit de que han estat els homes, i encara avui són ells, qui fan de Jesús i de la seva doctrina un subjecte de polèmica i de conflicte. Jesucrist, en ell mateix, no és polèmic. Essencialment, ningú no pot fer d'ell un objecte de judici o d'anàlisi moral, doncs «Ningú no coneix el Fill, sinó el Pare». Cal que caminem descalços en un terreny sant com és aquest. Si ell permet que els homes l'examinin, és per condescendència de gràcia, per salvar els que l'obeeixin. Molt de compte, homes! Ell és el Jutge i el Senyor de tothom, i nosaltres no som altra cosa que uns pobres i miserables cucs de la terra. Si voleu quedar ben convençuts d'aquesta afirmació —que admetem ésser molt humiliant— considereu un dia qualsevol de la història humana.

No ens cal fer una apologia de la seva Persona: no la necessita. És l'únic que no està obligat a defensar-se, doncs és

inatacable. Quan parlava, s'acomodava als humils. Tothom podia entendre'l. Les seves dites, ningú no podia contradir-les. Quan es manifestà i es titulà Déu Salvador, ho va demostrar: Governà els elements de la natura, va fer caminar un home per la mar, dirigí amb la seva sobirania els éssers irracionals de la creació (peixos), retornà els sentits malmesos a les criatures, guarí paralítics, coixos, cecs de naixement, leprosos, hidròpics; donà la paraula als muts, oïda als sords, i ressuscità morts.

És per això que podia dir: «Si jo no hagués vingut i no els hagués parlat, no tindrien pecat; ara, però, no tenen excusa del seu pecat. Qui m'odia a mi, odia també el meu Pare. Si jo no hagués fet entre ells aquestes obres que cap altre no ha fet, no tindrien pecat; però ara, després d'haver-les vistes, em tenen odi, tant a mi com al meu Pare» (Ev. de Joan 15:22-24).

L'apòstol Joan, testimoni d'excepció de la vida de Jesús, en la seva primera epístola, diu així: «Allò que era des del començament, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, allò que les nostres mans han palpat referent a la Paraula de la vida —perquè la vida s'ha manifestat, i l'hem vista i en donem testimoniatge i us anunciem la vida eterna, la que era prop del Pare i se'ns ha aparegut—» (1a. de Joan 1:1-2).

El temps en l'història està molt allunyat. Els fets que aquí recopilem, podem datar-los prop de dos mil anys enrera, i dos mil anys- són molts anys per a la mesura humana. Palestina (l'indret geogràfic) era conflictiva, com ho ha estat sempre (també ara), i encara ho serà més en el futur. Però encara que el temps és reulat i llunyà, tot queda establert de manera diàfana. Els indrets (comarques, viles, llogarets, etc.) són quasi tots els mateixos que aleshores, i les escenes que presenten (històricament parlant) els testimonis d'aquells temps, re-

sisteixen tota sospita de fantasia; són admeses per tothom. Si els historiadors i comentaristes són honestos, sigui quin sigui l'estat dels seus sentiments religiosos o la seva concepció filosòfica sobre el problema de la vida i de la mort, així com l'apreciació de l'origen de tot el que existeix; si són honestos, repetim, tots admeten el testimoni i la veracitat quant a la Persona de Jesucrist.

Jerusalem —que aleshores tenia ja més de mil cinc-cents anys d'història— continua essent Jerusalem dos mil anys després del naixement del Crist. De les ciutats actuals, podem dir que és una de les més velles del món. Gran part dels fets narrats en aquest opuscle van succeir allà, o als seus voltants.

Jesús com a història no pot pas ésser escamotejat. L'Emperador Tiberi, el Procurador Ponç Pilat (representant del Cèsar, a Judea), tots els Reis Herodes (sigui el Gran, l'Antipes, o l'Agripa); altres tretrarques, com Felip i Lisànies; el Governador Fèlix i el seu successor Festus; més tard l'Emperador Trajà i el seu amic i cèlebre escriptor Plini el Jove; Atenàgores, Tertul·lià (el famós apologista i també escriptor cristià, nascut a Cartago l'any 140), els màrtirs Ignasi, Justí, Ciprià, etc. (i això per anomenar-ne uns pocs), donen testimoni de la seva persona. Els uns amb fe, quant a la seva deïtat; els altres, com a home. Cal afegir, que els sentiments i conducta envers Jesús tampoc eren concurrents: els uns sentien l'odi més homicida; els altres foren capaços d'ofrenar la seva vida abans que negar-lo. També n'hi havien que reaccionaven des d'un egoisme o indiferència d'allò més roí, i d'altres amb la consagració més abnegada. És a dir, d'una manera o una altra; de més prop o de més lluny; amb més o menys discerniment, tant se val; però aquí els tenim en l'història profana. Els uns per estimar-lo; els altres, per avorrir-lo, això

és ben cert; però també per donar una resposta documentada a la gent malfiada i suspicax de tots els temps.

Jesús va ésser tallat (malgrat el prec que llegim al Salm 102:24-25) a la meitat dels seus dies; calia que fos així. El seu servei d'amor, incomprès per tothom, arribava ja a la seva fi, en tant que pelegrí celestial, en aquest món contaminat. La creu es projectava davant l'anima immaculada de l'home singular (Mateu 26:28). Getsemaní (juntament amb aquell *estri d'ignominia*), és la vivència més transcendent del passatge de Jesús per aquesta terra. A l'indret on la humanitat del Fill de Déu s'ha manifestat amb la sensibilitat més admirable envers els seus; i al mateix temps, juntament amb els precis, clams i llàgrimes (segons Hebreus 5:7), s'ha adreçat al Pare amb la més sublim i exquisida consagració, segons ens assabenta Mateu en el cap. 24:42 del seu Evangeli. Però encara que la temàtica és molt joiosa, hem de considerar altres fites documentals, perquè el conflicte amb els homes de la seva generació va presidir els condensats tres anys i mig del seu testimoniatge diví.

El veiem, una vegada més, a Jerusalem; en el Temple. Els jueus l'envoltaren. Estaven neguitosos. La consciència els acusava. «¿Fins quan ens tindràs en suspens? Si ets el Messies, digues-nos-ho clarament. Jesús els respongué: Us ho he dit, i no ho creieu; les obres que jo faig en nom del meu Pare, donen testimoni de mi, però vosaltres no creieu, perquè no sou de les meves ovelles. Les meves ovelles escolten la meua veu; jo les conec, i em segueixen. Jo els dono vida eterna; mai no es perdran i ningú no les arrabassarà de la meua mà. El meu Pare que me les ha donat és més gran que tot, i ningú no pot arrabassar res de la mà del meu Pare. Jo i el Pare som una sola cosa. Els jueus tornaren a dur pedres per apedregar-lo. Jesús els respongué: us he fet veure moltes obres de la part

del Pare: ¿per quina d'elles m'apedregueu? Els jueus li replicaren: No t'apedreguem per cap obra bona, sinó per blasfèmia, perquè, essent home com ets, et fas Déu» (Ev. de Joan 10:24-33).

Sempre perseguit, malgrat l'evidència de les obres que feia; obres que els deixen sense excusa ni arguments. Ev. de Joan 15:24.

EL PODER DE LES TENEBRES RELIGIOSES I EL JUDICI DE L'AUTORITAT DE L'IMPERI ROMÀ.

Més que un home (a causa de la fosca), semblava una silueta solitària i desdibuixada la que uns ulls qualssevol haurien pogut veure en la memorable nit en aquell hort de Getsemaní. —Allà, de genolls, vessant d'amargor la seva ànima davant Déu, tot eren clamors i llàgrimes oferint pregàries i súpliques a causa de la perspectiva d'hores ombrívoles que s'apropaven. La torba, conduïda per Judes, deixava sentir la remor en la llunyania. A Jerusalem, «la religió del sepulcre emblanquinat» (Mateu 23:27) havia pagat l'estipendi de la traïció. En aquell hort fosc, els deixebles, vençuts per la son i la tristor, es varen adormir; sols Jesús vetllava. Havia arribat l'hora del combat amb tota la cruessa davant «la seva ànima trist fins a morir», doncs «tot i ser Fill, va aprendre pels seus propis sofriments l'obediència» (Hebreus 5:8); i així les sublims paraules: «Pare meu, si no pot passar aquest calze sense que jo el begui, faci's la vostra voluntat» (Mateu 26:42), al mateix temps que ens mostra el diví desinterès d'un cor disposat a estimar, desbordant la seva mesura (si ens podem expressar així), ens dóna també la lliçó de l'obediència perfecta. Quan pensem en l'escena aclaparadora (el pes de la perspectiva de la creu aplanava l'ànima de l'home sense parió) ¿quina va ésser la resposta dels

febles deixebles? Dormir! «Així no heu estat capaços de vetllar una hora amb mi?»

Un home com ell podia dir als principals sacerdots, als ancians i als magistrats del Temple: «¿Heu sortit armats d'espases i garrots com si fos un bandoler? Cada dia em teníeu amb vosaltres en el temple, i no em vareu posar les mans a sobre; però ara és la vostra hora, quan s'imposen les tenebres» (Ev. de Lluc cap. 22:52-53).

És l'home públic; l'home de ministeri transcendent. Mai no va parlar ni fer res d'amagat. L'únic de vida transparent «que no havia fet cap tort, ni deia mentida la seva boca» (Isaïes 53:9).

Un home com ell és qui pot respondre al pontífex jueu: «Jo he parlat al món públicament; sempre he ensenyat a la sinagoga i al temple, on es reuneixen tots els jueus. No he dit res d'amagat. ¿Per què em preguntes a mi? Pregunta als qui m'han sentit, què és el que jo he dit: ells saben prou bé el que els he dit» (Ev. de Joan cap. 18:20-21).

Poc després l'Home es troba davant Ponç Pilat: el representant de la justícia i de l'autoritat de l'emperador romà.

Parem compte quin esclat té la seva Humilitat, Dignitat, i també la seva Innocència. «¿Ets tu el rei dels jueus?» li pregunta el Jutge Romà. «Tu ho dius,» li respongué ell. Els principals dels jueus l'acusen i Pilat li diu «¿No sents quantes acusacions fan contra tu? Però Jesús no va contestar res, de manera que el governador estava molt desconcertat» de que Jesús no advoqués per la seva pròpia causa! (Tots aquests passatges es troben a l'Ev. de Mateu, cap. 27:11-14).

Pilat és governant i polític. Coneix bé l'entramat de l'intriga, i com a romà superb, menysprea els jueus. Està ben convençut que l'han lliurat a la seva autoritat per l'enveja que els caps de l'oligarquia religiosa tenen de Jesús. Per això els

diu taxativament: «No trobo cap delicte en aquest home» (Lluc 23:4). En una altra fase del procés els repeteix: «M'heu presentat aquest home com un agitador del poble, però jo, un cop fet l'examen davant vostre, no he trobat en aquest home cap dels delictes de que l'acuseu» (Lluc 23:14). Però els jueus insisteixen i les coses prenen un caire sediciós. Les veus es fan aspres, i sens dubte Pilat no disposa dels soldats necessaris per poder neutralitzar un possible aldarull en aquella circumstància. No es tracta que fos un home contemporitzador o benèvol, no. Pilat era cruel. A les Escripures trobem escrit d'una matança de gent de Galilea, la sang dels quals va barrejar amb la dels sacrificis de les víctimes que aquests oferien (Lluc 13:1). Ja veieu que no es tracta de consideracions humanitàries; en el fons rau la reputació política. La vida d'un jueu —per innocent que sigui— ¿esdevindrà la causa d'un avalot que hom no sap on pot arribar? Mentrestant, els jueus fan una nova acusació, podríem dir que teològica: «Nosaltres tenim una llei, i segons la llei ha de morir, perquè s'ha fet Fill de Déu.» Pilat, sentint aquestes paraules, va témer encara més. La senzilla i sublim dignitat d'aquell home el té atribolat. Mai un governant no s'ha trobat davant un dilema semblant.

Els romans s'enorgullien de la seva ètica legal. La llei i la probitat del Jutge exigien justícia; Jesús era *Just*. «Mireu! — diu Pilat als jueus— Us el trec a fora perquè vegeu que no li trobo cap delicte» (Joan 19:4). També inquireix sobre l'origen de Jesús: «¿D'on ets tu? Però Jesús no li tornà resposta.» Llavors Pilat reivindica el seu poder de deixar-lo anar, o de fer-lo crucificar. Aleshores sí que el respon, dient-li que la seva autoritat és delegada i no pas intrínseca.

El procurador romà veu el caràcter moral superior d'aquell home, que malgrat tot, domina l'escena, i la seva

innocència li és indiscutible. «D'ençà d'això, Pilat intentava d'alliberar-lo» (Joan 19:12), però els jueus fan forta cridòria i li diuen: «Si l'alliberes, no ets addicte al Cèsar. Aquell que es fa rei a si mateix es declara contrari al Cèsar.» La consciència de Pilat trontolla davant els seus interessos polítics, i és aleshores quan sorgeix la més gran contradicció que es pugui donar en jurisprudència. El Jutge declara innocent a un acusat i al mateix temps el lliura als botxins. Heus aquí el que ens relata l'història a l'Evangeli de Mateu cap. 27:24-26: «Jo sóc innocent d'aquesta sang; vosaltres mateixos ...; un cop [Jesús fou] assotat, el lliurà perquè fos crucificat.»

No és difícil comprendre les inconseqüències dels homes. Ja ho hem apuntat: la por d'un avalot i d'ésser titllat com un mal governant davant Cèsar (circumstancialment) decideixen la sort de Jesús. Ara bé, sense que això serveixi d'excusa en favor de Pilat, el fet és *que es va complir tot el que la mà de Déu i la seva voluntat havien determinat que es fes* (cf. Fets 4:28).

Després va arribar la creu. A la mort del Crist queden complerts tots els propòsits de Déu, i queden satisfetes també totes les seves santes exigències quant a la justícia en relació amb el pecat. Totes les ombres de l'Antic Testament que tenen a veure amb l'ofrena de víctimes, sigui en holocaust, sacrifici pel pecat, o bé sacrifici de pau, queden eclipsades per la manifestació del perfecte antitip. La llum ha estat manifestada, i les figures ombrívoles li cedeixen el lloc. El veritable però difós perfil, que feia entreveure a la fe dels antics l'esclat d'un matí sens núvols, ha donat pas a la manifestació d'una realitat que allibera i beneeix (Hebreus cap. 10).

L'apòstol Pau (abans Saule de Tars, fariseu i aprofitat deieble del cèlebre rabí Gamaliel), dóna testimoni de l'obra del Crist en aquests termes: «Us vaig transmetre, doncs, abans de

tot, la mateixa tradició que jo havia rebut: que Crist morí pels nostres pecats segons les Escriptures, que fou sepultat i que ressuscità al tercer dia segons les Escriptures; que s'aparegué a Cefes, i acabat, als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada, la majoria dels quals encara viuen i d'altres ja són morts. Després s'aparegué a Jaume; acabat, a tots els apòstols; i a l'últim de tots, com a l'avortó [és a dir, com un que no té dret a la vida], se m'aparegué també a mi» (1 Corintis 15:3-8).

L'Evangeli Lluç descriu en el capítol 24 del seu Evangeli l'experiència de dos deixebles, caminant envers Emaús: Dues persones deixen Jerusalem; força entristits tornen a casa seva. Surten per la porta de la muralla que mena al llogaret ja esmentat, distant de la gran ciutat tan sols uns deu quilòmetres. Van considerant tot el que ha esdevingut en aquells dies. El seu Mestre, el Crist, ha estat crucificat. Mentre parlen, un vianant s'atansa i fa camí amb ells. Aquest viatger és el mateix Jesús, però els ulls d'ells (per un poder secret) de moment no el reconeixen. Deixem que la mateixa narració ens en doni testimoni: «¿Què són aquestes converses que us teniu, tot caminant? I s'aturaren amb un posat trist. Un d'ells, que es deia Cleofàs, li respongué: ¿Tu ets l'únic foraster a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies? ¿Què?, els digué. El cas de Jesús de Natzaret, li digueren, que era un profeta poderós en obres i en doctrina, davant de Déu i de tot el poble; com els grans sacerdots i els nostres magistrats el van lliurar perquè fos condemnat a mort, i el van crucificar. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui redimiria Israel; però, amb tot això, ja és el tercer dia des que han passat aquestes coses. És veritat que algunes dones d'entre els nostres ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, i, no trobant el seu cos, han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels,

que diuen que viu. Llavors alguns dels nostres han anat al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist. Ell els digué: Oh necis i irresoluts de cor per a creure tot el que van anunciar els profetes! ¿No calia potser que el Messies patís tot això i entrés així a la seva glòria? I, començant per Moisès i tots els profetes, els va interpretar el que es referia a ell en totes les Escripures. Mentrestant arribaven al poble on anaven, i ell va fer veure que anava més enllà. Però van forçar-lo, dient-li: Quedeu-vos amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar. I va entrar per quedar-se amb ells. I quan es posà amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els donà. Llavors se'ls obriren els ulls, i el reconegueren; però ell se'ls féu invisible. I es van dir l'un a l'altre: ¿No és veritat que el nostre cor era tot ardent, quan ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures? I van aixecar-se aquell mateix moment, se'n tornaren a Jerusalem, i trobaren reunits els onze i els seus companys, que deien: Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó. I també ells els contaren el que els havia passat pel camí i com l'havien reconegut en la fracció del pa.

Mentre parlaven d'això, es presentà en mig d'ells, i els digué: La pau sigui amb vosaltres! Espaordits i plens d'esglai, es pensaven que veien un esperit. I els digué: ¿Per què us contorbeu i per què us venen al cor aquests pensaments? Mireu-me les mans i els peus, que sóc jo mateix; palpeu-me i mireu, que un esperit no té carn ni ossos com veieu que tinc jo. Dient això els mostrà les mans i els peus. Però com que, de l'alegria, encara no s'ho acabaven de creure i estaven tots meravellats, llavors els digué: ¿Teniu aquí res per a menjar? Ells li donaren un tros de peix a la brasa; el prengué i se'l menjà davant d'ells.

Aleshores els digué: Això és el que jo us deia, quan encara era amb vosaltres: que calia que es complís tot el que hi ha escrit de mi en la Llei de Moisès, els Profetes i els Salms. Llavors els obrí la intel·ligència perquè compreguessin les Escriptures. I els digué: Així estava escrit que el Messies patís i ressuscités d'entre els morts el tercer dia, i que es prediqués en nom seu la conversió per a remissió dels pecats a tots els pobles, començant per Jerusalem. Vosaltres en sou testimonis» (Ev. de Lluc 24:17-48).

Aquest Evangeli de Lluc és un primer llibre (com el mateix autor diu), escrit amb l'objecte de notificar a l'Excel·lentíssim Teòfil (personatge de qui no tenim altres notícies que la d'ésser el destinatari de l'Evangalista, però que se'l suposa un home important —a causa del títol que porta— convertit al cristianisme, tal vegada per la predicació de l'Apòstol Pau durant el seu sojorn a Roma, i sens dubte provinent del paganisme), «com són de sòlids els ensenyaments en que has estat instruït» (Lluc 1:4). Les ratlles transcrites abans en són una petita mostra del seu contingut i es troben al final del seu inspirat Evangeli. Però «l'Excel·lentíssim Teòfil» va rebre un altre llibre, conegut com «Fets, o Actes, dels Apòstols». D'aquest últim transcrivim uns fragments indicatius que ens condueixen fins la partença de Jesús —com a home ressuscitat— «a la casa del Pare» (Joan 14:1-6): «El primer llibre, vaig fer-lo, oh Teòfil, sobre totes les coses que Jesús començà a fer i ensenyar, fins el dia en que, després d'haver donat instruccions als apòstols que, per l'Esperit Sant, s'havia escollit, fou endut al cel.

A ells també es presentà vivent amb moltes proves, després de la seva passió: se'ls aparegué durant quaranta dies, i els parlava del Regne de Déu. I, mentre menjava amb ells, els ordenà que no s'allunyessin de Jerusalem, sinó que esperessin

la promesa del Pare, que heu sentit de mi; perquè Joan va batejar amb aigua, però vosaltres sereu batejats amb Esperit Sant d'aquí a no gaires dies. Els que s'havien, doncs, reunit, li preguntaven: Senyor, ¿que potser restablireu ara el regne d'Israel? Però ell els digué: No és cosa vostra de conèixer els temps o moments oportuns que el Pare ha fixat amb la seva pròpia potestat; però amb la vinguda de l'Esperit Sant damunt vostre, rebreu una força i em sereu testimonis a Jerusalem, a tota la Judea i la Samaria, i fins als extrems de la terra. Un cop hagué dit això, a vista d'ells, s'enlairà, i un núvol el sostragué als seus ulls. S'estaven mirant encara fixament al cel, mentre ell s'anava, que se'ls presentaren dos homes amb vestidures blanques, i els digueren: Galileus, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest mateix Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, vindrà de la mateixa manera que l'heu contemplat anant-se'n cap al cel» (Actes cap. 1:1-11).

Aquests són un pocs —dels molts— testimonis de la resurrecció i també de l'ascensió del Crist. No va ésser fàcil que els deixebles donessin per admeses totes aquestes sublimes realitats (ja ho hem llegit), però quan les seves vides foren impregnades per aquesta veritat tan poderosa com irrefutable, de llavors ençà, aquella plèiade de testimonis —amb el poder de l'Esperit Sant— ompliren el món, i van infondre l'esperança als éssers d'aquesta humanitat subjectes a esclavitud, a causa de la por de la mort, una vegada varen rebre «la veritat que està en Jesús».

Fins aquí, els homes han seguit dues opcions: finalitzar amb el Crist a la creu, o bé seguir-lo en la seva vida de resurrecció. Amic que llegeixes aquestes ratlles —ho diem amb tot el respecte que ens mereixes: no desitgem que restis ignorant en aquest afer. Voldríem ajudar-te, perquè triomfant de la mort, fossis unit al Crist en la seva resurrecció esplendent.

El misteri és gran per la limitada raó humana.

Podríem acabar aquí, però l'enigma i l'arcà no són el nostre propòsit. Hauríem presentat unes consideracions generals molt restringides, i pels lectors, Jesucrist continuaria essent un misteri (i tal vegada sense importància). N'han mort tants, d'homes (podrien dir); n'hi ha tantes, d'injustícies. ...

Els cronistes oficials del seu temps no el varen promoure com algú important o cèlebre. La història es va resistir molt de temps a rebre'l. No va ésser un gran d'aquest món aquell rei tan estrany dels jueus que va morir en el més infamant dels patíbuls, escarnit, amb una corona d'espines al cap.

Porci Festus (qui també fou un dels successors de Pilat), quan l'antic fariseu Saule de Tars es va convertir en deixeble del cristianisme i va ésser menat a la presó a causa de l'odi que els jueus li tenien per la seva defecció de la religió jueva, volgué esbrinar personalment la causa d'aquest arrest, però no hi va entendre res. Aprofitant la circumstància que va forni-li el rei Agripa (aquest passava uns dies a Cesarea, ciutat residencial del governador romà), va declarar-li el contenciós de Pau, de la següent manera: «Hi ha un home, digué, deixat pres per Fèlix; quan jo era a Jerusalem, se'm presentaren els grans sacerdots i ancians dels jueus demanant contra ell una condemna. Jo els vaig respondre que no és costum dels romans de lliurar cap home abans que l'acusat tingui acarats els acusadors i no trobi avinentesa de defensar-se de l'acusació. Ells, aleshores, em van acompanyar fins aquí, i sense cap dilació l'endemà em vaig asseure al tribunal i vaig ordenar que duguessin aquest home. Els acusadors que eren presents no van aduir contra ell cap acusació dels delictes que jo sospitava; només tenien contra ell algunes qüestions sobre la pròpia religió i sobre un tal Jesús mort, que Pau afirmava que vivia» (Actes 25:14-19).

Heus aquí com s'expressava la primera autoritat d'aquella província de l'Imperi, després d'haver escoltat el relat de la mort i resurrecció de Jesús. ¡La resurrecció del Crist! ¡El tema més incisiu i transcendent per a l'home; la notícia més joiosa que dóna repòs, refrigeri i confiança davant «el rei dels terors» (la mort), tractada com un afer de superstició. ...!

Ara bé, ¿com respondre al fet que la història d'aquests quasi dos mil anys n'estigui tota tan plena, i hi hagi incidit tan determinadament en ella Crist i el cristianisme? ¿És una casualitat que el cristianisme tingués el seu origen a Jerusalem, ciutat sotmesa al poderós i estès Imperi Romà? ¿Per què havia d'ésser allà precisament, i no en un altre indret? ¿A quina causa atribuiríem el que en menys d'un segle, allà on arribava la influència de l'Imperi, assolís tanta importància i que l'any 312 de la nostra era, l'Emperador Constantí (anomenat «el Gran») fes *professió* de fe, fet pel que va ésser institucionalitzada aquesta doctrina en els seus estesos Estats? ¿D'on provenia aquella enorme força expansiva? ¿Quin poder estava darrera la impotència i l'aparent manca de recursos de tot ordre que semblava ésser tot el patrimoni d'aquells dèbils homes que hom anomenava cristians?

Encara una pregunta més: ¿Com explicar un creixement tan victoriós, quan en el transcurs de dos-cent anys (comptant únicament les matances suscidades pels edictes dels Emperadors Romans, doncs n'hi ha hagudes moltes d'altres), els seus adeptes foren exposats a les persecucions més ferotges i a les carnisseries més horroroses? —Si no fos perquè hi ha un poder real i veritable que sobrepassa tota força secular, això esdevindria inexplicable. Quan Roma volia anorrear un poble ho feia a consciència. Ells deien així: «Un enemic apallissat o vençut, sempre serà, cada vegada, més enemic; això és un perill constant. L'enemic ha d'ésser anorreat; destruït del

tot.» —Cartago fou l'enemic més perillós quan l'esplendor de Roma assolí la seva fita sublim. Díficilment trobarem (en el terreny militar) una situació més compromesa per la supervivència dels romans. A Aníbal (el cabdill quasi llegendari), li va venir de molt poc que no entrés a la ciutat del Tíber amb els seus exèrcits. ¡Quanta admiració causa la proesa de la travessia dels Alps amb els seus elefants! Però els cartaginesos foren vençuts i *anorreats*. «*Delenda est Carthago*» (la frase que Cató, el cèlebre polític i orador romà pronuncià al Senat), ens fa evident l'esperit cruel d'aquell poble sense misericòrdia i que a les Escripures tenim tipificat (tan magistralment) per la quarta bèstia descrita en el llibre del Profeta Daniel. No hi ha, doncs, una resposta lògica. La història mai va produir un fet semblant.

En les cròniques dels homes hi ha dos successos que no ofereixen una resposta lúcida.

L'ésser humà, amb els seus estris mentals, mai en podrà trobar una explicació planera i vàlida.

El primer d'aquests fets correspon al poble d'Israel: El seu origen, la seva història i preservació, afegit al seu establiment actual com a estat sobirà, amb la incidència que això té, és un cas singular; únic.

El segon tracta del cristianisme: el seu enigmàtic origen (enigmàtic a títol humà), el seu expansionisme, el seu creixement i projecció universals (no existeix altra religió que posseeixi aquest caràcter), la marcada influència en les lleis i costums de les nacions que han anat (i encara van) a l'avantguarda del progrés, configura la nostra asserció. La única resposta és: que la providència divina es troba darrera de tots aquests resultats, i això amb una finalitat determinada.

Podem, doncs, afirmar que la llavor d'aquells màrtirs, sembrada en el sofriment i la paciència, varen causar l'admi-

ració i la sorpresa dels seus propis botxins, i, germinant una abundosa collita, omplí, des de la intersecció de tres continents, l'ampli espai de nacions que s'estenien envers el nord, fins el sud, cap al sol ixent, i a través de la Mediterrània (la mar per antonomàsia) a totes les terres civilitzades de la seva riba, pel costat de ponent.

No ens pertoca analitzar, ara com ara, les causes ni les motivacions que varen fer possible aquest fet. De moment, es tracta de la notícia acompanyada d'un breu compendi i res més. La cosa va esdevenir així, però la controvèrsia continuà. Sempre ha hagut una lluita contra el Crist i els seus deixebles; contra el Cap i contra el Cos. Guerra des de fora i conflictes a dintre. Sempre l'antagonisme i la polèmica. Ja ho deia Jesús: «Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres; si han guardat la meva paraula, també guardaran la vostra» (Ev. de Joan 15:20).

D'ençà el començament, es va atacar el cos de la doctrina; es suscitaren divisions i heretgies des de dins, i els filòsofs pagans en un principi, i els racionalistes al final, bastiren una escola de controvèrsia amb quantitat d'homes hàbils en l'oratoria i el sofisme. A més a més, tot això emparentat amb certes formes modernes de concepció política atea militant i de postulats anticristians. Aquests han estat els atacs forans. Però malgrat tot, el cristianisme està aquí. Havent traspassat els límits originaris, la petita llavor ha esdevingut un gran arbre on totes les aus del cel s'ajiquen en les seves branques; també el jull, o zitzània, va envair el camp; i el llevat de la dona, tota la massa (Ev. Mateu cap. 13). No tenim motius de satisfacció, doncs el creixement aparent ha portat la corrupció, i aquest procés s'inicià ja, en els mateixos temps apostòlics. Ara bé, tot això ha tingut per causa la mà de l'home.

Malauradament, el creient, no sempre ha estat un fidel administrador, però Déu sí que n'és, de fidel.

El cristià no ha vetllat; més aviat, en termes generals, s'ha deixat envair pel món, i això ha estat nefast. Ha perdut la seva vocació celestial i el testimoniatge ha quedat seriosament tarat. El fet diferencial entre homes de la terra i homes del cel és amb prou feines visible, salvant casos molt restringits i excepcionals; *però sempre resta* el «*Testimoni Fidel i Veraç*», «*el principi de la creació de Déu.*» «Aquell que està a la porta i truca; si algú escolta la seva veu i obre la porta, entrarà a casa seva» per restablir la comunió amb l'ànima penedida. (Ap. 3:14-20).

Aquestes breus consideracions van especialment adreçades a tots aquells que senten necessitat i anhel de vida eterna; a tots els que volen conèixer el veritable camí de la felicitat; als que desitgen inquirir sobre qui és Jesucrist: «doncs en cap altre no hi ha salvació»; tal com va dir l'Apòstol Pere i fou recollit al llibre dels Fets cap. 4:12, afegint-hi: «no hi ha cap altre nom sota el cel, donat als homes, en el qual hàgim de salvar-nos.» Però també van dirigides als ignorants i desencaminats, «doncs Déu, no fent cas de les aberracions dels temps passats, fa saber ara als homes *que tot arreu s'han de convertir*, perquè ha fixat el dia en que *ha de jutjar el món amb justícia* per mitjà de l'Home que Ell ha designat, i n'ha donat garantia a tot-hom, *havent-lo ressuscitat d'entre els morts*» (Fets 17:30-31).

Amic que llegeixes: Molts llibres s'han escrit tenint Jesucrist com a tema essencial. En coneixem alguns, i n'estem convençuts de la fidelitat del seu redactat. Són excel·lents i comprensibles, però de forma exhaustiva sols ho són per aquells que han fet del Crist el motiu de la seva vida; i cal dir la veritat, han estat escrits pensant en ells: són llibres d'edificació. Però un llibre en parla catalana, adreçat a l'home atra-

fegat que viu inserit cada dia en un món materialitzat, i això cada vegada més, en tant el temps fa la seva cursa; d'aquest home a qui el destí etern li és una expressió enigmàtica o misteriosa; un llibre assequible i adient per a ell, no en coneixem cap.

Amb humilitat i guiats per l'amor de Déu, en favor d'aquesta massa de milions d'éssers de la qual tu n'ets un component vital, posem en circulació aquest tractat perquè et serveixi d'ajuda i et mení a conèixer Jesucrist; el polèmic Jesucrist: El veritable Home i el veritable Déu Salvador.

LES SAGRADES ESCRITURES

Existeix en el món un Llibre ferm, valuós,
Ofert per l'Esperit Sant a tot home pietós,
Col·locant davant seu, amb vibrant missatge,
Dogmes entenedors amb sublim llenguatge.

Com la llum esbrina tot intent tenebrós
Orientant nos passos i aclarint tot l'ombrós,
L'ànima troba sadollador beuratge
I repòs, baix son uberós brancatge.

Extirpant el vici, indicant la virtut,
El Llibre fou sovint —sens raó— combatut.
Conservant, però, sa força i estrebada,
Cap d'altra no ha sabut bandejar tants d'errors,
Ruixar tant de bàlsam i eixugar tants de plors
Com la Bíblia: Camí i Llum de l'Albada.

J. R. Mazeirac. 1844-1934
Livron (Drôme) - França
(Imitació de l'original francès - C.S.C.)

EXAMINEU LES ESCRITURES

«... Examineu les Escripures... elles són les que donen testimoni de mi.»

(Joan 5:35)

Emprant termes notarial, podríem donar fe de que la vida de Jesucrist en aquest món la trobem circumscrita —principalment— en quatre narracions escrites per tants d'altres autors. Dos d'ells —Mateu i Joan— són testimonis d'excepció. Foren «dels qui s'havien mantingut al seu costat en les seves proves» (Lluc 22:28). Els altres dos —Marc i Lluc— no els trobem en aquesta línia d'intimitat. Amb tot això, Marc —encara que molt jovenet— fou un contemporani de Jesús, i la seva mare podem comptar-la (cronològicament parlant) com una de les primeres dones cristianes (Fets 4:12). També va participar de la influència positiva del seu parent Bernabé, «home de bé, ple d'Esperit Sant i de fe» (Fets 11:24), qui com sabem va ésser el company de l'apòstol Pau en els seus primers viatges missioners. L'Escriptura també ens assabenta de que a mesura que el seu caràcter espiritual anava creixent, va tenir profundes vinculacions amb el gran apòstol de les nacions i també amb l'apòstol Pere. De tot això en donen testimoni la 2a. carta a Timoteu (4:11) i la 1a. de l'apòstol Pere (5:13). Afegirem encara, que hom ha insinuat la possibilitat de que el misteriós jovenet del cap. 14:51 de l'evangeli

de Marc fos l'escriptor del mateix relat. No ens arriquem a fer afirmacions positives, però tampoc bandegem la tal hipòtesi.

De Lluc —el metge estimat— sabem, que a més de narrador dels Fets dels Apòstols, n'és també un dels protagonistes —bé que sempre en primera persona del plural. Però també ha redactat l'evangeli que duu el seu nom. En l'inici d'aquesta història, així com en els preliminars de la segona (ell els titula tractats) la seva redacció bandeja tota sospita quant a que les seves referències no vinguin de fonts directes i fiables.

Els Evangelis són, doncs, quatre relats que obeeixen a altres tants impactes rebuts de la persona i de la obra de Jesucrist. En el seu estil, els uns semblen més espontanis que els altres, però en qualsevol cas, són adreçats a gent que podia constatar la veracitat de la seva redacció: noms, indrets geogràfics, costums, fets singulars i un llarg etc. Els narradors no van tenir cap altre objectiu que fer-se entendre, i és per això de van servir-se del llenguatge que els era propi: el del poble senzill.

D'aquest judici sols exclourem els quatre primers versets de l'Evangeli de Lluc, on podríem dir que emprà un estil erudit, per a sorprendre'ns, tot seguit, amb un tarannà literari que no lliga amb la línia del començament. Hom ha comentat que en els preliminars de la seva obra es manifesta la mà i l'esperit cultivat de Lluc, però que després és l'Esperit Sant qui va dictar-li el llenguatge del poble planer, perquè pogués ésser entenedor per a tothom.

Ara bé, narració no homogènia no vol dir pas que sigui contradictòria. En aquest cas, més aviat tot el contrari. Es tracta del següent: De la particular impressió que cadascú va rebre «d'allò que van sentir, d'allò que van veure amb els pro-

pis ulls, i d'allò que van palpar referent al Verb de la vida» (1a. de Joan, 1:1), servís per a fer ressaltar uns matisos, o un ordre moral, o un de cronològic, o bé personal —sense que ni ells mateixos ho saberen— i que sota la guia o inspiració de l'Esperit Sant, manifestessin així de quina manera volia Déu donar a conèixer el seu Fill. Doncs, «ningú no coneix qui és el Fill, fora del Pare ...» (Lluc 10:22)

Encara que no diem res de nou —altres ja han deixat escrit aquest tema i nosaltres ens hi sentim identificats— serà bo recordar el caràcter particular de cadascun dels Evangelis, doncs es tracta d'una *bona notícia*, que és precisament el que aquesta paraula significa.

S'interpreta que Mateu ha escrit més especialment per a ressaltar el caràcter messiànic de Jesús. En aquest evangeli trobem la línia genealògica que prové del Rei David i també d'Abraham. Seguint les malles d'aquesta genealogia, arribem a Josep, qui a afectes legals i oficials representava el pare de Jesús. Aquest evangeli emfasitza el llinatge *Reial* de Jesús, i el desplegament narratiu té, com a medul·la, aquesta substància espiritual i profètica.

Cal però, tenir en compte l'encuny de la declaració d'Apocalipsi 22:16: «Jo sóc *el rebrot* i *el llinatge* de David ...». El Senyor, en la seva humilitat reial, és el *rebrot* de David, però és el Senyor de David en tant que progenitor de tot *el llinatge* humà. El Salm 110, en el primer verset, ens diu quel·com d'això, i aquest escrit és degut precisament a la ploma de David. Davant un terreny semblant, cal caminar descalç; el terreny és sant.

Mateu és l'autor que més vegades cita l'Antic Testament, i això justifica el caràcter del seu ministeri.

El compendi de tot allò que va escriure podrà resumir-se en aquest clam: ¡Heus ací el Rei!

En aquest Evangeli trobem esmentat el naixement, l'exili a Egipte, el retorn a Galilea, i més particularment a Natzaret —on Jesús va sojornar— i tot per a que tingués compliment l'oracle dels profetes: «D'Egipte vaig cridar el meu Fill» (Mateu 2:16) i també: «l'anomenaran Natzarè» (Mateu 2:22).

El caràcter de l'Evangeli de Marc difereix del de Mateu. Aquí, en comptes del Rei, tenim descrit el Servent. Ens presenta un home actuant, ja com a tal, des del començament. No fa esment ni del seu naixement, ni de la seva infantesa. Això si, és presentat per un precursor (o herald) profèticament establert —Joan el Baptista— (Malaquies 3:1), i és declarat per Déu mateix, en el seu bateig, com «el Fill estimat en qui s'havia complagut» (*cf.* Marc 1:11). Allò que *era* no quedava mai desnaturalitzat per allò que *feia*.

Tot concordava per a la glòria de Déu. És el servent que treballa amb constància; anant d'un indret a l'altre. És com un obrer que dóna comptes de la seva jornada, des del començament fins l'acabament de la seva tasca. Aquesta gloria moral (que és ben seva), la reconeixem per la fe, i en conseqüència hom adora, i es prosterna davant d'Aquell «que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir i a donar la seva vida en rescate per a tothom» (Marc 10:45).

Indiscutiblement, és el Servent; aquest és el seu caràcter peculiar en aquest Evangeli. D'on també es desprèn el silenci quant a la seva genealogia, de la que els jueus n'eren tant gelosos. Els servents no en tenien, de genealogia. Ells no reivindicaven cap glòria ni personalitat social. Actuaven a les ordres d'altri i en favor de tothom. ¡Heus aquí el Diví Servent!

Lluc es remunta a l'origen de l'home. L'home prové de Déu, i en tant que Creador, n'és també el Pare de tots. D'on entenem (o llegim) l'expressió: «d'Adam, de Déu» (Lluc 3:38).

Aquest evangelista ressalta el caràcter humà de Jesús. És qui més incideix en les circumstàncies del seu naixement, la circumcisió (fet súbdit a la Llei), la seva creixença sempre perfecta a mesura de l'edat (Lluc 2:40), el compliment de la Pasqua, tal com ho determina Èxode 12:1-27, la confessió de la seva filiació eterna als dotze anys («les coses del meu Pare») i la submissió als qui tenia com a pares en aquesta terra (Lluc 2:41-52).

En Ell es conjuguen totes les perfeccions d'un caràcter humà, segons el pensament de Déu. Heus aquí l'home «fet semblant als germans», «participant de carn i de sang», introduint-se en els nostres problemes i en les nostres misèries. Simpatitzant en les tribulacions d'altri; tendre, compassiu. «Que va era un profeta poderós de fets i de paraules davant Déu i davant de tot el poble» (Lluc 24:19); «com Déu l'ha ungit amb l'Esperit Sant i poder, que va passar fent el bé i guarint tots els qui eren dominats pel diable, perquè Déu era amb Ell» (Fets 10:38). És aquest mateix Home qui Pere presenta com essent testimoni singular de la seva vida, de les seves obres i del seu amor. És també en ocasió d'un parlament, que «obrint la seva boca» davant dels hostes del centurió Corneli (un pagà), s'adreça, per primera vegada, a persones no pertanyents a la pleta jueva i els diu: «Ara veig de debò que Déu no fa accepció de persones, sinó que acull tothom qui li és fidel i practica el bé, sigui d'on sigui». En virtut d'aquestes paraules obre la porta del Regne dels cels a la gent de les nacions (Fets 10:34-35).

El caràcter d'aquest evangeli és *com* si Jesús declarés: «No tingueu temor; jo conec els homes; atanseu-vos a mi. Jo guariré les vostres malalties i embenaré les vostres ferides. Us adquiriré per a Déu; us redimiré. És per això que «m'ha estat preparat un cos»; per això he vingut dins l'esfera de les

vostres misèries: per a lliurar-vos de les tals. Jo, un Home; per ésser assequible a tots els homes i reconciliar-vos pel do de la meva vida en la Creu».

En l'Evangelí de Joan ens remuntem a l'infinít.

Aquesta paraula (infinít) en llavis d'un mortal, els anys del qual són «setanta», i en els més vigorosos «vuitanta» (Salm 90:10), ens produeix una sensació de petitesa tan angoixosa i de limitació tan migrada, que la ploma quasi es resisteix a prosseguir la cursa d'aquesta meditació. Sols la gràcia de Déu ens dóna l'ànim per assolir el cim que té com a objectiu final la benedicció d'éssers tant exigus com som nosaltres, i que malgrat tot això, degut a l'alè vital que ens ha estat insuflat de la part de Déu, ens emplaça davant l'expectativa de la vida imperible, i això, en comunió amb l'Autor d'aquesta vida.

Joan ens presenta a Déu en la Terra; entre els homes i en la persona del Fill.

Tal com succeeix en l'Evangelí de Marc, tampoc no tenim la genealogia de Jesús en aquest cas. L'explicació és clara i entenedora.

Com ha quedat dit, Marc ens presenta el Servent. En aquella societat, a un servent no li era contada la genealogia. Joan ens presenta, essencialment, a Déu en la Terra, entre els homes i en la persona del Fill. «Allò (o bé Aquell) qui existia d'ençà el començament (des de sempre)» (1a. Joan 1:1), *no pot tenir genealogia*. El Verb és el Creador i el Sustentador de totes les coses. Sols cal llegir els primers versets del seu Evangelí per donar-nos-en compte —en el nostre esperit— davant de qui ens trobem. Si el lector foragita qualsevol presa de posició, notarà la solemnitat de que estan impregnades unes impressions que tenen per objecte assolir la ment, la consciència

i el cor, amb l'autoritat, el poder i l'amor que l'Esperit infon en la presentació de Jesucrist: Déu sobre totes les coses; Jutge de tota la terra i Redemptor de tot el seu contingut.

Tota aquesta narració ens presenta al Fill en la seva existència eterna i en la seva divinitat, encara que el veiem entre els homes i també en la seva humanitat real. ¡Insondable misteri que la fe rep amb recolliment i esbalaïment!

«Si solament l'ànima fos penetrada pel sentiment de que aquest preciós Senyor (sigui considerat on està o tal com ell és) és el mateix que de tota eternitat estava en el si del Pare; si aquest pensament fos retingut amb força pel poder de l'Esperit Sant, més d'una tendència que contamina el nostre esperit seria evitada.

«Aquell que va sojornar en el si de la Verge, és el mateix que estava en el si del Pare. ¡Quin sublim pensament!

»Jahvè dels exèrcits, assegut sobre la sublimitat del seu tron, tal com el va veure el Profeta Isaïes, aquell a qui adoren els serafins alats, era Jesús el Galileu! Tan pur en la seva humanitat com en la seva Deïtat. Sens màcula en el vas humà, com en el si etern. Tan impol·lut en mig de la contaminació del món, com quan feia —tots els dies— les delícies del Pare abans que l'univers tingués existència. ¡Quin inefable pensament embarga el cor!

»Si l'ànima fos impregnada d'aquest misteri, molts d'aquells problemes que sorgeixen en el nostre esperit trobarien immediata solució. ¿Qui gosaria, en presència de semblant misteri, parlar amb lleugeresa com alguns ho han fet? Que la seva glòria resplendeixi en la nostra ànima, i tal qual els serafins, cobrim el nostre rostre, i també —com va fer Moisès— descalcem els peus en la Seva pre-

sència.» (Manllevat i traduït de l'obra titulada *El Fill de Déu*, de J. G. Bellet. Dublin 1755-1864.)

Tantes i tantes cites i consideracions podríem exposar relacionades amb aquest tema sublim ... però ens trobem limitats a causa del plantejament d'aquest humil redactat.

Per a continuar, afegirem que Joan marca una excelsa variant en relació amb els altres Evangelistes. La seva narració té unes característiques especials que l'Esperit Sant va marcar-li. Tot el seu ministeri es decanta envers aquesta direcció. L'Evangelí, les tres cartes i l'Apocalipsi estan emprades amb el mateix caràcter quant a la Persona. Crist és l'Anyell immolat, però Jutge de tots al mateix temps. La seva humiliació ha assolit fites absolutes perquè la seva exaltació sigui incontestable. Té drets inqüestionables sobre el món, doncs és qui salva i redimeix. Tot és seu. I el nom oficial —Rei de reis i Senyor de senyors— serà tan magnificat com ho és el seu nom essencial: El Verb de Déu.

D'aquest evangeli podem fer-ne el resum següent: El Déu d'amor ens visita (Joan 3:16)

Hom ha provat de resumir en una les quatre cròniques de la vida de Jesús, però això, tot i admetent els bons desitjos, no ens mena a una visió intel·ligent ni intel·ligible del propòsit de Déu en quant al seu Fill Jesucrist. L'Esperit Sant s'ha servit de quatre homes i els hi ha dit; «Escriuiu això de Jesús». Aleshores, podem ben creure que tenia una finalitat objectiva en relació amb nosaltres. Finalitat que hem explorat succintament i que pensem es recomana a les necessitats mentals i espirituals del lector.

Ara bé, el Nou Testament inclou també altres documents, podríem dir-ne, biogràfics, relatius a Jesús. Entre altres testimonis, l'Apòstol Pere escriu això: «Perquè quan us varem fer

conèixer la potència del nostre Senyor Jesucrist i la seva vinguda, no va ser pas seguint històries inventades, sinó en tant que testimonis presencials de la seva grandesa. Ell va rebre de Déu Pare l'honor i la glòria quan, des d'aquella glòria esplendent li va arribar aquella veu: Aquest és el meu Fill, l'estimat, en qui tinc la meva complaença. I aquesta veu que venia del cel, la varem sentir nosaltres, quan érem amb ell a la muntanya santa». Aquest relat, que trobem a la seva 2a. epístola, cap. 1:16-18, és referent al passatge de la seva Transfiguració que ens donen els tres Evangelis sinòptics: Mateu, Marc i Lluc.

No hi ha superxeria, ni impostura, en aquests homes que per confessar el nom de Jesucrist van donar les seves vides «renunciant a ésser rescatats, a fi d'obtenir una resurrecció per a una vida millor» (Hebreus 11:35).

Quan hom dóna la seva vida en aquesta terra —de moment— ho dóna tot.

Un testimoni que posa la vida com a garantia de fiabilitat de la seva paraula, mereix crèdit. I molt més si això ho fem extensiu a infinitat de testimonis —com en aquest cas.

Després d'això que deixem exposat, us invitem —ni que sigui breument— a endinsar-nos en les pàgines de les Sagrades Escripures, per a considerar, humil i reverentment, uns quants trets distintius, unes pinzellades, un perfil (tan clar com sigui possible), de la persona i la obra de Jesucrist: el Fill de Déu.

EL NOM

Els noms propis, en termes generals, són significatius en totes les llengües. Però les Sagrades Escripures en fan èmfasi, moltes vegades, quan un nom s'aplica a cada persona, circumstància o cosa, per primera vegada. Això per a nosaltres té un valor indicatiu. Sovint, els noms propis són aplicats en raó de tradició familiar i aleshores no són particularment significatius, però el Nom de Jesucrist és únic, en expressió i en essència.

Jesucrist és un compost de dos termes: JESÚS, que significa Salvador, (o bé, Jahvè salva), i CRIST: paraula grega, que en català és equivalent a *Ungit* i en l'hebreu a *Messies*.

Jesús era un nom molt familiar en Israel (correspon al Josuè de l'Antic Testament), però cap altre, excloent el de Senyor, té una definició tant essencial, tota vegada que Ell és el Salvador per antonomàsia. Trobem també l'adjectiu de l'Ungit, i el verb ungir moltes vegades, a l'Antic Testament. Aplicat tot plegat i generalment als reis d'Israel, als de Judà després de la divisió, als profetes (alguns), als Sacerdots del llinatge d'Aaró i fins i tot a un rei gentil: Cirus el Persa. Aquesta definició primordial és la que ens interessa ressaltar, bé que també s'ungien, a més de les persones, certs i varis instruments, estris del santuari israelita, etc., i fins i tot els morts. En el Nou Testament, la paraula s'aplica especialment als cristians, com essent ungits (o segellats), per l'Esperit Sant.

Aquesta explicació l'estimem necessària, en particular per afavorir al lector poc iniciat en aquestes disciplines, doncs per entendre'ns —parlant amb reverència— aquí, el Nom, significa exactament allò que la persona *és* i també el que *ha fet*.

Jesucrist és doncs, el Salvador de *tots* els homes; el Messies promès a Israel.

EL PERQUÈ DE LA SEVA ENCARNACIÓ

«... fet semblant als homes»

(Filipencs 2:7)

No hi havia altre camí de salvació per a nosaltres. La salvació requereix un element, una circumstància i un poder capaç. Res d'això no existia en el nostre entorn de perdició i d'impotència. D'aquí l'imperiosa, la categòrica necessitat del Salvador. No «d'un salvador», o «d'una salvació», no, això no. Moltes i diverses formes de «salvació» s'han ofert als homes. Particularment aquelles que exalten la suficiència i l'orgull religiós: les obres. En canvi, la Paraula declara explícitament: «Ell ens ha salvat, no en virtut de les bones obres que hàgim pogut fer nosaltres, sinó per pura compassió.» (Titus 3:5), «perquè és per gràcia que heu estat salvats, mitjançant la fe, i això no ve de vosaltres mateixos: És un do de Déu. No és fruit d'unes obres, per tal que ningú no pugui presumir.» (Efesis 2:8-9)

Molts «salvadors» s'han aixecat entre els homes d'aquest món, esgrimint tota mena de doctrines, però cap d'elles, en qualsevol moment, no han pogut donar una resposta eficaç que pugui oferir la pau al cor i tranquil·litat —o satisfacció— a una consciència turmentada.

Aquests mateixos «salvadors» no són altre cosa que pobres

i fluctuants criatures; a més, conscients o inconscients del fet: uns farsants.

Es tracta, doncs, de *la* salvació i *del* Salvador. La salvació *és* de Déu i *el* Salvador *és* Jesucrist. No n'hi ha *altra* ni *altre*. L'una i l'altre són singulars, i a la par consubstancials.

UN HERALD DE DÉU

Isaïes —nom que significa: salvació de Jahvè— era fill d'un home que es deia Amós. Va viure, amb tota probabilitat, quasi sempre a Jerusalem. D'això ja fa molts anys; uns 2.700. Però el seu nom i la seva persona no són pas mítics. Pocs homes han tingut tanta incidència en la història de la humanitat. És un dels més coneguts pels doctes en la matèria, i més esbrinats, en allò que ens va deixar escrit. ¡Què de coses ens va llegir Isaïes!

En la llei, els Salmes i els Profetes —que eren les Escriptures dels jueus i que corresponen a l'Antic Testament de les nostres Bibles— ocupa un lloc d'honor; és el primer dels nomenats grans Profetes. En el cànon té la preeminència. El seu llibre és extens, i els seus temes, sublims i gloriosos. Res no escapa a la missió que li fou confiada.

Quatre reis de Judà escoltaren les seves paraules a Jerusalem, i els homes d'aquella ciutat, pertanyents a tres generacions, varen atendre les seves advertències. El seu ministeri fou de molta durada. Aquest home de Déu veié la fi un dia en el temps, però la seva obra —que era la del Senyor— continua encara.

Prop de vuit-cents anys després, Jesús vingué a Natzaret —on s'havia criat— i en el dia de repòs (dissabte jueu) va entrar a la Sinagoga i conforme al seu costum s'aixecà per llegir. «Li donaren el volum del Profeta Isaïes, el desplegà i va trobar el passatge on hi havia escrit: L'Esperit del Senyor és

sobre meu, per això m'ha ungit, per a portar el missatge joiós als pobres, m'ha enviat a proclamar la llibertat als captius, i als cecs la recuperació de la vista, a posar en llibertat els oprimits, i proclamar l'any de la gràcia del Senyor. Plegà el volum, el va donar a l'assistent i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls clavats en ell» (Lluc 4:17-20). Aquelles paraules, el timbre de la seva veu, la majestat solemne d'aquell rostre, tenien en suspens l'auditori. Allò —aquella situació gloriosa— no s'assemblava de res a les paraules buides dels escribes que interpretaven la llei. Les expressions de Jesús tenien autoritat.

Tot seguit, Jesucrist va interpretar i es posà a dir-los: «Avui s'ha realitzat aquest passatge que acabeu de sentir» (Lluc 4:21).

Pocs anys després, un personatge de la cort d'Etiopia, sota el regnat d'una de les reines, anomenada Candaca, havia vingut a Jerusalem a adorar. Tal vegada era prosèlit del judaisme. El cas és que, quan s'en tornava cap el seu país, pel camí de Jerusalem a Gaza, durant les llargues i feixugues hores del seu viatge, assegut en el seu carruatge, anava llegint el llibre del Profeta Isaïes. El passatge que llegia era el següent: «Com ovella fou dut a l'escorxador, i com anyell davant del seu esquilador ha emmudit, i no obre la seva boca. En la humiliació, el seu judici l'hi ha estat negat; i del seu destí ¿qui s'en preocupa? Perquè ha estat segat de la terra dels vivents» (Isaïes 53). Aquest home va gaudir del privilegi de tenir un interlocutor vàlid que va acompanyar-lo per un poc de temps en el seu camí, i això per indicació divina. «T'ho prego,» va preguntar «¿de qui diu això el Profeta? ¿de sí mateix, o d'un altre?» Felip (l'interlocutor) prengué la paraula i començant des d'aquest passatge li va anunciar la bona nova de Jesús (Fets 8:26-35).

Isaïes escrivia coses com aquestes, i també moltes d'altres, set-cents anys abans de Jesucrist. No penseu que era un dels endevinaires dels nostres dies, no. Isaïes era un Profeta, i les seves paraules tenien l'empremta de l'autoritat. Ell escrivia de la part de Déu, i tot el que ell ens diu, ens revela i ens transmet, mereix la nostra atenció, respecte i credibilitat.

LA PROMESA

És per això que hem fet la presentació d'aquest Profeta: Les seves referències (i també les d'altres Profetes) són eloqüents i definitives per considerar la serietat i reverència el gran misteri de l'encarnació i els propòsits de Déu al respecte.

El naixement de Jesucrist ha estat una *necessitat indefugible*. Sens naixement no hi havia creu, i, sense la creu, l'home ha de veure's amb el Jutge; està perdut. La llei que deia: «fes això i viuràs» (Lluc 10:28) no podia evitar-ho. Qualsevol que conegui i tingui exercici de consciència davant del seu contingut (com l'home de la carta als Romans cap. 7), se n'adona de que el coneixement del pecat prové del Decàleg, els Deu Manaments: «la Llei és santa, així com el manament és sant, just i bo» (diu aquest home), «però jo sóc terrenal i venut com esclau sota el pecat» (Romans 7:1-14), confessa ell, i, en canvi, la Llei no li ofereix ni ajuda, ni cap força per evitar aquest esclavatge. La Llei únicament serveix, per a ensenyar-nos quant incommensurable és la santetat de Déu per una banda, i, per l'altra, la nostra impossibilitat de tenir-nos drets davant Ell. Això sí, ens fa comprendre, de manera eficaç i complerta, quin és el salari dels transgressors i la inutilitat de poder fer front al nostre deute.

La clau de volta és aquesta: En qualsevol situació, tenim necessitat d'Un que ens redimeixi de la maledicció de la mateixa —«malèit el qui no es manté en el compliment de tot el que està escrit en el llibre de la Llei» (Gàlates 3:1)— i es

presenti com Aquell qui surt fiador dels nostres deutes davant la justa justícia de Déu.

La primera indicació del projecte de Déu, relacionat amb la situació de l'home, la trobem al llibre del Gènesi. Quan el Creador contempla el Cap de la fila del llinatge humà en solitari, diu: «No està bé que l'home estigui sol: li faré qui li faci costat per ajudar-lo.» El somni d'Adam —que simbolitza la mort del Crist— i la formació de la dona com a conseqüència d'aquest somni, ens ofereix la primera imatge de l'Espòs i l'Esposa celestial; essent l'Església el producte —o fruit— de la mort del Senyor.

Però això és una figura o ombra i no pas una profecia. Aquesta ve tot seguit. Quan el pecat entrà en el món, i amb el pecat, la mort —«el rei dels terrors», com diu Job— aleshores es posà de manifest l'amor de Déu. Es tracta del Substitut voluntari i Just; «la llavor de la dona». El qui «per mitjà de la seva mort ha reduït a la impotència aquell qui tenia el domini de la mort, és a dir, el diable» (Hebreus 2:14). La serp (Satanàs) feriria el taló de la Llavor —això ens parla de la mort de Crist— però aquest, al entrar en els dominis de la mort, que no tenia sobre d'ell cap poder per retenir-lo, l'ha vençut plenament, donant fe d'aquesta afirmació mitjançant el prodigi gloriós de la resurrecció. D'ara endavant tothom té opció de vestir la nuesa pecaminosa de la seva persona amb «túniques de pell» que Déu ha proveït en favor del pecador (que som tots). Les «túniques de pell» a Gènesi cap. 3, v. 21 ens parlen del sacrifici d'una víctima per a satisfer les necessitats indefugibles de la misèria humana. La víctima ha estat Jesucrist, mort en el nostre lloc com a substitut; el valor de la seva obra és eficaç per cobrir la misèria de la nostra nuesa moral: el pecat. Des d'ara som coberts —o vestits— de la

seva pròpia justícia. Les túniques de pell tipifiquen —essencialment— aquest pensament (Gènesi 3:21).

Aquest llenguatge, d'estil aparentment tan pueril, no és acceptat, ni satisfà els desitjos intel·lectuals de l'home actual; ja ho sabem. «És un llenguatge amb tuf de falla i la seva moralitat denuncia infantilisme»: Això diran alguns. ¿Però oi que enteneu perfectament el fons de la qüestió? Déu parla així. Ell no fa diferència entre home i home. Si les races primitives no posseïen la cultura tècnica i mental dels nostres temps, tenien però, els mateixos cors que els homes de l'era atòmica: «Un cor insondable i ple de perversitat» que sols Déu pot conèixer (Jeremies 17:9), i una necessitat d'ésser alliberats «del càstig que s'acosta» (Mateu 3:7). És per això que en el seu amor definitiu presenta el seu projecte per a que «siguin salvats tots els homes d'un cap a l'altre de la Terra» (Isaïes 45:22). Ell no fa diferència entre els uns i els altres, ans al contrari, apropia el seu llenguatge perquè sigui entenedor per al més ignorant, doncs tots els homes han pecat: igual el rústec hotentot i el cultivat moralista, l'endarrerit papú i, potser més encara, el diplomata tècnic espacial.

L'HOME anomenat JESÚS que hem descrit sumàriament en el proemi d'aquest llibret no és el producte de la imaginació d'un novel·lista; tampoc un cas fortuït pres com a terme religiós, ni una malla normal de la Llei de la vida i que en el seu temps ha esdevingut història, no. Tot estava previst. Tot estava anunciat i preparat; fins i tot els més íntims detalls de la seva vida terrenal. ¿I què no podem dir de les seves glòries futures i eternes? La diferència és ben palesa; evident. Ha estat constituït Cap d'una raça d'homes nous que participen del seu propi caràcter: «l'home celestial és el prototip dels celestials» (1a. Corintis 15:48). Per tant, encara que nascut de

dona, no fou engendrat segons les lleis naturals de la vida ordinària. Mai de cap altre s'ha dit que un sigui nat de «la llavor de la dona». «El nadó serà sant i l'anomenareu Fill de Déu» (Lluc 1:35), fou dit a Maria, perquè «L'Esperit Sant davallarà damunt teu, i la força de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra».

Jesucrist és l'Home singular; l'Home amb majúscula; l'Home segons els propòsits de Déu, tal qual el Rei David tipifica — encara que amb molta debilitat— en la seva vida oficial. És l'home que omple d'ombres glorioses les pàgines de l'Antic Testament i que té com a exponent remarcable a Isaac. La captivadora història que tenim descrita en Gènesi cap. 24 fa comprendre els propòsits de Déu, l'obra de l'Esperit Sant i l'amor del Crist en favor de l'Església. També fem esment de Josep (fill del patriarca Jacob) —tal vegada el tipus més precís del Crist—. La història del tal, al temps que allibera a Israel —seriosament, però amb amor—, projecta l'expectativa de benedicció en el futur, quan l'escena mil·lenària serà una realitat de benedicció per als Gentils (de les nacions), de glòria Messiànica, quan la Terra rebrà la llum i es governarà segons els cànons celestials i l'autoritat Divina (Gènesi cap. 37 al 45).

No temem donar fatiga al lector, doncs té necessitat de contemplar amb humil admiració aquestes coses que ultrapassen tot enteniment profà. Ens convé ésser com nens. Sens avançar el raonament estèril del si... però... que allunya del cor el sentit enlairat d'un destí fet a la nostra mesura, que no és altre que el Crist.

¿Perquè hem de decebre Déu? Ell vol els homes feliços, i és per això que ha vingut l'Home Jesucrist, per revelar-nos el secret de la benaurança. Aquesta exposició no és pas el

programa d'una associació, o partit polític; o el d'un club de moralistes. No. En el millor dels casos, sols serviria per anar fent un breu temps. El que atestem és una bona nova, plena d'eficàcia per a tots aquells que la reben: l'Evangelí de la Salvació i de la felicitat eterna.

No us enganyeu: vulgueu o no, l'home és esperonat pel coneixement intuïtiu d'una justícia retribuïdora que pagarà a cadascú conforme a les seves obres. També el pretès ateïsmo no és altre cosa que una disfressa per la que hom pretén evadir-se de la realitat del seu destí. Vana il·lusió.

Jesús està present: Déu etern, però per a fer-lo assequible heus-lo aquí en el temps i en la història: «I tu Betlem, terra de Judà, no ets pas la més petita entre les principals de Judà; perquè de tu sortirà un príncep que pasturarà el meu poble Israel» (Mateu 2:6). És en aquest indret geogràfic que va néixer, per a que tingués compliment l'Escriptura del profeta Miquees cap. 5:2. I així va néixer: «d'una verge gràvida» com diu la versió catòlica de Nácar-Colunga a Isaïes 7-14, o d'una «donzella», com també ho diu en la versió ecumènica francesa. «Una verge que concebeix i dona llum a un fill», és el que diu la Versió Moderna. «I una noia verge que es deia Maria» ho diu el Nou Testament *El Camí a la Llum*. Encara afegirem «d'una verge» com tradueix el portuguès Ferreira i «de la verge» com diuen les versions Reina-Valera i la francesa d'en J. N. Darby. És a dir, prenent qualsevol versió, o totes juntes, tant se val, tothom diu el mateix: catòlics, ortodoxes, protestants, ecumènics, etc. Aquesta paraula es traducció del mot hebreu *almah*, que els Setanta —versió grega de l'Antic Testament feta pels jueus d'Alexandria molt temps abans de Crist— van traduir per «*parthenos*» (verge), designaba una dona jove no unida en matrimoni. A saber: Jesús nasqué

d'una verge (o donzella) de les moltes que estaven expectants d'ésser vasos d'elecció per aquest menester; portar al món al Messies d'Israel, qui va ser declarat Fill de l'Altíssim; Fill de Déu, i Llum per a ésser revelada als Gentils —o nacions paganes— (Lluc 2:32). D'entre totes, això tingué compliment en la verge —o donzella Maria— la molt afavorida (Lluc 1:26-38), per a que tingués compliment allò que va ésser dit pel profeta (Isaïes 7:14), que acabem de tractar.

No podem admetre irrespectuoses o blasfemes especulacions. El poder de Déu «que va fer el món i tot el que hi ha» (Fets 17:24); «el Déu que ens ha donat aquesta vida» (Jeremies 38:16); el Déu que ens va salvar, conciliant la seva misericòrdia amb la veritat i la seva justícia amb la pau (Salm 85:10) —i tot això mitjançant l'obra de la creu— pot, per si mateix, manifestar la realitat beneïda d'un Home —progenitor d'una raça nova— sense valdre's de les regles naturals de la vida per Ell establertes; Ell pot fer, introduint la seva sobirana voluntat en virtut de l'Esperit Sant, que una donzella —una verge— doni a llum un fill, que aquest rebi el Nom d'Emmanuel (Mateu 1:21-24), que traduït vol dir *Déu amb nosaltres*; i Jesús, que correspon a Salvador; tenint també la seva humanitat, real i divina a la vegada, com ja hem vist abans, els títols eterns de *Fill de l'Altíssim*, i *Fill de Déu*.

UNA PREGUNTA I UNA RESPOSTA

Quan Jesús va ésser interrogat per Ponç Pilat, va respondre entre altres coses el següent: «*Tot aquell que és de la veritat, escolta la meua veu. Pilat li fa : I què és la veritat?*»

(Evangeli de Joan 18:37-38)

Si observem l'interior de l'home ¿què hi trobem? La buidor. Com pot ser això?, direu. La collita de l'esperit natural de l'ésser humà és fructífera; cada dia més prolífica i variada. Poques coses escapen la seva lúcida anàlisi i menys encara a la seva obsessió investigadora. Sí, en part és una resposta *quasi* raonable, però és la resposta del Rei Agripa: «Per *poc* en convences de fer-me cristià» (Fets 26:28). Aquest *poc* i el *quasi* tenen el mateix valor que el *res* i el *mai*.

Ens explicarem. Tota aquesta prodigalitat de geni, enteniment, exploració metafísica o filosòfica ¿resolen res? ¿Conduïxen l'home positivament envers la felicitat i la pau? Perquè allò que cerquem i desitgem amb anhel és això, oi?

Es necessita una dosi immensa del que hom anomena *optimisme* (que a fi de comptes no és res més que un vent circumstancial que bufa favorablement per un instant) per afirmar que l'ésser humà pot albirar ja un estat d felicitat en un futur no gaire llunyà.

Ara bé, si el que hom pretén afirmar és, que la mitjana de comoditat, de millors condicions d'higiene (la cota d'esperança de vida en un món desenvolupat va més enllà dels setanta anys), la seguretat social, etc., etc., és sinònim de felicitat, ho compremem, però no ho admetem pas.

La felicitat i la pau del cor no van pas paral·leles amb el progrés material, ni tampoc amb els avenços científics.

El cos (aquesta tenda fràgil que es desfà) té unes necessitats i uns desitjos que poden ésser satisfets i, fins i tot, afartats. Però amb l'esperit, o bé el cor —per designar amb aquesta expressió allò d'on brollen els nostres afectes— no passa el mateix. Volem dir, que aquesta altra visió del nostre ésser precisa d'uns altres elements amb que sadollar-se, doncs «l'home no viu sols del pa» (Lluc 4:4).

Aquesta part vital, que n'és l'essència del nostre ésser indestructible, cal que sigui nodrida per a que creixi i assoleixi una plenitud en consonància amb l'ésser transcendent. ¿Que significa això de l'ésser transcendent? Aquest terme essencial determina la veritable personalitat del *nostre embolcall*, el que defineix la nostra personalitat.

Admetem que parlar de transcendència es presta de vegades a l'equívoc, perquè hom ho suposa com una opció indefinida, imprecisa; difícil d'explicar i confós d'entendre. Tot això és un garbell desdibuixat, amb tendència d'eliminar el nom de Déu com a vocable positiu, en termes de salvació o perdició absoluta. Perquè avui està de moda negar o afirmar la transcendència, i no escandalitza quasi a ningú. És un mot que per a molts avança una opinió, i la majoria no assoleix a comprendre el seu significat.

Aquest equívoc domina fins i tot sobre els nostres homes de lletres (i algun prou famós intel·lectual) doncs quan professen *la seva condició cristiana i vivència social d'acord amb*

aquesta confessió, neguen amb rotunditat la vida transcendent perquè (diuen) «ningú l'ha demostrat». Ara bé, no s'amaguen de dir que el pensament de la mort els estamordeix i els produeix una veritable angoixa. Sentim veritable commiseració per aquests raonaments i per a les persones que puguin expressar-se de semblant manera.

Podem dir —això sí, amb pena— que no hi massa interès per a les coses de Déu. D'activitat religiosa, sí que n'hi ha, però de vivència espiritual i celestial no gaire. Els homes —i tanmateix els religiosos— estan molt vinculats amb les coses del món en el seu aspecte moral, i amb la terra en el que concerneix allò que és material. D'aquesta apreciació sempre queden exclosos alguns individus triomfadors.

La gent riu per atordir-se; per amagar darrera d'una ganxota l'amargor d'un esperit insatisfet. La gent no és feliç. Sense Déu no hi ha esperança i sense esperança no hi ha felicitat. ¿Com pot ésser feliç un cor davant l'expectativa de les tenebres que s'apropen, si ha viscut aquesta vida sense Déu i sense esperança?

El món no pot millorar; parlem de la seva condició moral, que a la fi és el que compta. Un arbre dolent no pot donar-nos bons fruits. Sols hi ha un bon remei: un bon empelt. L'empelt és el Crist.

La vida de l'home, dins el temps, com a mesura dels dies que li són donats, en té d'importància; molta importància. Amb ella defineix el seu destí etern. El Crist n'és el fiador perfecte, absolut i també insubstituïble per a respondre pels nostres deutes —de manera adient— davant la justícia de Déu. Perquè el nostre deute és el pecat, i el salari (la paga) del pecat és la mort.

Raonar així sembla una puerilitat, però només ho sembla. No podem desnaturalitzar el llenguatge de les Escriptures (la

paraula de Déu) per a que l'home natural «no s'ofengui». No podem ésser infidels a Déu, ni enganyar l'home; hem d'ésser veraços; el nostre germà (l'home) *està ferit de mort. El Crist és el metge i la creu el remei*. Si hom vol ignorar ambdues coses, l'home *està perdut*.

Això no implica un atac a l'home, ni la negació d'uns valors que veritablement posseeix, doncs que nosaltres som també homes, i per tant solidaris amb el nostre germà de raça. L'única diferència (i és una diferència no obstant molt grossa) rau en que nosaltres som conscients de que aquests valors no son intrínsecs, sinó que ens han estat donats, i que per això mateix ens cal administrar-los segons els canons més exigents com administradors. I és que l'humà (encara que pensi favorablement al seu respecte) és dèbil i molt ignorant. Sols mena el seu destí en la mesura que posa la fe en acció (comptant que la tingui), perquè la força no prové de la criatura sinó del Creador, i la saviesa tampoc no pot raure en l'intel·lecte humà sinó en el Crist, qui també ens ha estat fet «poder de Déu i saviesa de Déu» (1a. carta als Corintis 1:24). L'home té motius sobrats per admetre la seva condició de ruïna; si no l'admet, és a causa de la seva supèrbia.

En certes èpoques, la societat ha pretès presentar el cristianisme com una alternativa vàlida per a *la col·lectivitat humana*, i això ha estat motiu de conflictivitat i de misèries històriques. El cristianisme *no és una resposta social*; el cristianisme és *una resposta i vivència celestial*. És el testimoniatge d'un altre món que l'Escriptura anomena: el Cel; la casa del Pare; la Glòria, etc., etc.

La realitat del missatge de salvació és tan d'actualitat avui, com ho era al dia de la creu. Va ésser un dia històric, doncs la creu respon a les necessitats de l'home; les necessitats temporals i eternes. En aquell lloc van quedar saldat els nostres

deutes; tot ha quedat resolt davant la justa justícia de Déu. Enllà, a la creu, va ser l'indret on es van donar cita les nostres misèries amb l'amor de Déu. El lloc on «la misericòrdia i la veritat es van trobar i la justícia i la pau es van besar» (Salm 85:10).

Si som capaços de creure aquest missatge del Fill de Déu, d'això se'n diu fe; i la fe salva i allibera. «Si el Fill us alliberés sereu veritablement lliures» (paraula de Déu); i el Crist és l'Alliberador. Ell mateix va dir en el seu temps «...i coneixeu la Veritat, i la Veritat us farà lliures». «Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida; ningú arriba al Pare, si no és a través de mi» (Joan 8:32 i 14:6).

EL SALVADOR

«Qui ve de dalt està per damunt de tots: qui és de la terra és terrenal i de les coses de la terra parla. El qui ve del cel està per damunt de tots, i dóna testimoniatge del que ha vist i del que ha sentit, però el seu testimoniatge ningú no l'accepta.

»Qui accepta el seu testimoniatge certifica que Déu és veraç. El qui Déu ha enviat parla les paraules de Déu, ja que no li raciona pas l'Esperit.

»El Pare estima el Fill i tot ho ha posat a la seva mà.

»El qui creu al Fill té la vida eterna; en canvi, qui es nega a creure en el Fill, no veurà la vida, sinó que damunt seu pesa la ira de Déu»

(Evangeli de Joan 3:31-36).

Hi ha una empremta de sobirania i autoritat en les paraules que pronuncià Joan el Baptista. No podia ser d'altra manera.

En aquest mateix Evangeli està escrit: «Es presentà un home enviat de Déu, que es deia Joan»: el seu servei li havia estat donat des del cel, amb tot el que això comporta.

Joan el Baptista, com queda senyalat en un altre indret, era el precursor del Senyor. Era «l'àngel —o, comissionat— per a que preparés el camí davant d'Ell», segons la profecia de Malaquies 3:1. Joan —repetim— era l'Herald que anunciava

Aquell que «batejava amb l'Esperit Sant i amb foc» (Lluc 3:16).

La seva comunicació —sempre d'actualitat— és incisiva, breu i definitivament lúcida, tal i com correspon a un autèntic servent de Déu.

Ha estat el més gran de tots els Profetes (Lluc 7:28), i també l'anunciador i l'amic de l'Espós (Joan 3:29).

El Creador s'adreça a la seva criatura (als seus sentits i a la seva intel·ligència), per a que pugui comprendre'l; sigui quin sigui el seu nivell mental. A causa d'això és inexcusable (Romans 1:20). Convé, doncs, que el lector tingui compte a no voler trobar —voluntàriament— dificultats al missatge de vida que Jesucrist li adreça. Ans al contrari, que tothom estigui disposat a admetre plenament *allò que Ell ofereix*, sense treure'n ni afegir-ne res: es tracta de les seves paraules així com del sentit —o interpretació— de les tals.

La *salvació* de Déu suposa que hi ha quelcom de *perdut*. En aquest cas, es tracta de l'home. El mot *home* inclou a tots els components del gènere humà, «perquè el Fill de l'home (títol que Jesús va usar preferentment en la seva humanitat), ha vingut a buscar i salvar allò que s'havia *perdut*» (Lluc 19:10); és a dir, a tots nosaltres, doncs, a causa del pecat, la nostra condició és la d'un complet esgarriament.

Per a entendre bé allò que implica en si el terme *perdició*, i després considerar els beneficis que la *salvació* suposa, hem d'escrutar el nostre cor —ni que sigui de passada— i revestir-nos de sinceritat. Estimat lector: ¿que pensa vostè de la font d'on brollen les seves decisions, afeccions, conducta, etc., etc.? Ai! Abans de donar-li temps per respondre, doncs la pregunta compromet molt —ho admetem—, permeti'ns presentar-li per endavant, allò que la Paraula de Déu ens diu, i que fa referència a l'home: «El cor és el més tortuós de tot, i

el seu mal, qui el pot diagnosticar? Sóc jo, Jahvè, que escruto la ment, que examino els cor!» (Dono a cadascú segons la seva conducta, segons el fruit de les seves accions).» (Jeremies 17:9-10 —versió catalana dels Monjos de Montserrat.)

Això és una definició abstracta —diren— i no ens ajuda gran cosa. Voldríem entrar en detalls, doncs la nostra vida és un compendi; un entrellaçat de detalls. Bé, ho voleu així? Veiem doncs el que Déu ens diu en relació amb els detalls: «Perquè *de dins del cor dels homes en surten els mals pensaments, fornicacions, robatoris, homicidis, adulteris, cobejances, maldats, engany, indecència, enveja, maledicència, orgull i impietat.*

» *Totes aquestes coses surten de dins i embruten l'home*» (Evangeli de Marc, 7:21-23).

Encara que sigui mortificant —per dolorosa i pròpia experiència ho hem de dir—, nosaltres acceptem el judici de Déu sobre el nostre cor. I pensem, amic lector, que un examen humil, íntim i sincer, l'inclinarà també a admetre aquest diví i indiscutible veredict. A més, si hom s'endinsa en aquest antre que és el nostre cor natural, amagat als ulls del proïsme però no pas als de Déu, no hi ha dubte que compartirà amb Ell aquesta altra opinió que —ja fa prop de dos mil anys— va emetre (inspiradament), un home dels més famosos entre els servents de Crist. Fent referència a la posició que uns homes prenen en relació amb els altres (posició de superioritat religiosa i moral), l'Apòstol Pau deia: «*Doncs que? Tenim algun avantatge? no cap; perquè ja hem demostrat que tots, tant jueus com no jueus, estan sota el domini del pecat. Tal com està escrit: No hi ha cap home just, ni un de sol. No n'hi ha cap d'assenyat, no n'hi ha cap que busqui Déu. Tots s'han desviat, s'han pervertit tots plegats. Ningu no fa el bé, ni un de sol. La*

seva gola és un sepulcre obert, amb les seves llengües tramen engany, sota el llavi porten verí d'escurçó. La seva boca és plena de maledicció i amargor. Els seus peus són àgils per a vessar sang; la ruïna i la misèria van marcant els seus camins, i no han sabut trobar el camí que duu a la pau. No tenen present el temor de Déu» (Romans 3:9-18).

Ja ho veieu: les pretensions dels homes no queden gaire ben parades davant les opinions de Déu, que és qui jutja en última instància. ¿És que potser vostè gosarà formular, en qualsevol matèria —i especialment en aquesta— una opinió divergent? Nosaltres, per la nostra banda, deixaríem aquest afer resolt i diríem com fa l'escriptura: «Déu es manté fidel, malgrat que tothom sigui mentider» (Romans 3:4).

Tenim tots els camins barrats (parlem de l'estat natural de l'home): estem perduts. Hem d'acceptar-ho. Déu ens declara pecadors —perquè ho som— i no hi ha apel·lació davant semblant realitat. Així ¿no hi ha cap esperança per a un estat semblant, desgraciats i impotents que som per a lliurar-nos de les conseqüències de la nostra miserable condició? Sí, ¡lloat sigui Déu! Abans de tota altra cosa, Ell vol que reconeguem el nostre estat de pecadors, doncs el missatge de salvació és per als tals i no pas per aquells que es tenen per justos. Si vostè pensa ser una persona equitativa, recta, bona, etc., no cal que prossegueixi llegint. En aquest cas les pàgines que té davant els ulls no han estat escrites per vostè, doncs el Senyor va dir: «No son pas els qui estan bons els qui tenen necessitat de metge, sinó els malalts» (Mateu 9:12). Però si creu la Paraula de Déu i es confia en la Seva misericòrdia, podrà expressar amb el salmista aquesta preciosa exclamació: «Si tinguessis en compte les culpes, Senyor, qui Senyor, podria restar dempeus? Però el perdó el tens tu, per tal d'infondre'ns reverència» (Salm 130:3).

Hem arribat a l'etapa decisiva de la nostra meditació. Acompanyi'ns, encara, amic, perquè la solució dels pesars del cor, de l'ànima, de l'angúnia i de l'aclaparament de la consciència està molt propera. Jesús diu: «Jo sóc la porta; el qui entra a través de mi se salvarà; podrà entrar i sortir, i trobarà pasturatges». Això significa que és l'*única* porta d'entrada per a la salvació i la reconciliació amb Déu. Alguns argüeixen que hi ha *moltes portes i molts camins*, però Jesús, de qui Déu ha dit, «aquest és el meu Fill, l'Elegit; escolteu-lo» (Lluc 9:35), repeteix una i dues vegades —no que és *una* porta— sinó que és *La Porta*.

Això és molt important; és la base de la veritat que resol qualsevol dubte: «perquè hi ha un sol Déu, també hi ha un sol mitjancer entre Déu i els homes: Crist Jesús home, qui es donà a si mateix *com a rescat en favor de tots*» (1a. Timoteu 2:5).

L'Evangeli de Lluc ens ofereix aquesta versió típica: «Un prestador tenia dos deutors: l'un li devia cinc-cents denaris i l'altre cinquanta. Com que no tenien amb què pagar, va perdonar el deute a tots dos» (Lluc 7:41-42). No discutirem si algú de nosaltres deu més o menys. El cas és que nosaltres estem inclosos davant del prestador (que és Déu) com aquells qui devem quelcom *i no podem pagar-ho*. Aleshores, Ell, en la seva bondat, ha perdonat el nostre deute. Que vol dir això?

1a. pregunta. La seva justícia, ¿ha quedat satisfeta?

2a. pregunta. Déu, que és just i retribuïdor ¿ha passat per alt el nostre deute?

Si la cosa fos així, la seva santedat quedaria en contradicció. El salari del pecat és la mort i a Déu no pot passar-li despercebut el pecat. ¿Com pot això conciliar-se, amb la declaració: «va perdonar el deute a tots dos»? La resposta la tenim

en l'exposició anterior: «*Crist Jesús, qui es donà a si mateix com a rescat en favor de tots*». Hi ha hagut *una substitució en favor nostre*, que ha estat *acceptada* com un *rescat*, la que també ha satisfet plenament *la justícia* de Déu, a la vegada que ens mostra *l'excel·lent clemència d'un cor que estima més enllà de qualsevol mesura*: «Perquè Déu ha estimat tant el món, que ha donat el seu Fill Únic perquè tot el qui creu en ell no es perdi, sinó que tingui la vida eterna» (Joan 3:16).

Fent ús d'un exemple jurídic, podem imaginar-nos un home empresonat per tota la vida. Ha incorregut en aquesta pena perquè essent deutor d'una quantitat tal que no es pot remetre, no sortirà lliure fins que faci efectiu el deute. El Jutge ha dictat sentència conforme la Llei. Però aquesta mateixa llei institueix una possible sortida en favor del malfactor. És ben cert que ell no té cap mereixement personal, ni cap atenuant, i menys que res, ni ombra de capacitat per a saldar el deute; és un insolvent absolut. Però si UN ALTRE paga per ell, el deute queda resolt i la justícia satisfeta.

És precisament *això, el que Crist ha fet*. És a dir, sortir com a fiador nostre davant el Jutge Just, que és el Déu Sant.

Ell ha pagat (víctima innocent) a la creu, en compte nostre, indignes i miserables pecadors. Ha ocupat com a SUBSTITUT el lloc que nosaltres mereixíem en condemnaió, i ha fet la nostra pau per la sang (pel vessament de la seva sang) a la creu del Calvari.

Aquest és el missatge que el Fill de Déu ofereix als homes. És una bona nova que dóna vida i pau. «Qui creu en el Fill (és a dir, en la seva Persona i en la seva obra), té vida eterna». Amic lector, li preguem que rebí aquest testimoniatge que Jesucrist li adreça. ¿És que per ventura, Déu pot mentir?

¡Quin horror, rebutjar la seva oferta d'amor! L'advertència és solemne: «qui es nega a creure en el Fill, *no veurà la vida, sinó que damunt seu pesa la ira de Déu*» (Evangeli de Joan 3:36).

Tot això és molt important: «El Pare estima al Fill i tot ho ha posat a la seva mà» (Evangeli de Joan 3:35). El JUDICI li ha estat donat, «i com escaparem nosaltres, si ens despreocupem d'una salvació tant important?» (Hebreus 2:3).

Ja sabem, que en termes generals, aquest missatge no és gaire apreciat, doncs admetre'l implica reconèixer la nostra indignitat, i això és molt humiliant per a l'orgull humà. D'aquí que llegim la declaració de l'Esriptura: «El qui ve del cel està per damunt de tots, i dóna testimoniatge del que ha vist i del que ha sentit, *però el seu testimoniatge ningú no l'accepta.*» (Evangeli de Joan 3:31b, 32); i també: «Havia vingut a la seva pròpia llar i els seus [els jueus] *no l'acolliren*», però la Paraula afegeix taxativament: «Però a tots els qui l'acolliren, *als qui creuen en el seu nom, els ha concedit d'esdevenir fills de Déu. I aquests no són per naixement natural o pel desig humà, sinó que són nascuts de Déu* (Evangeli de Joan 1:11-12).

¡Quina posició, i quin títol de glòria i seguretats eterna!

Amb aquestes ratlles, pretenem donar a comprendre al lector un dels trets distintius de l'obra i la persona de Jesucrist: La SALVACIÓ DE L'HOMME; tema primordial per a nosaltres.

Diem *un* dels trets distintius, perquè l'obra del Crist no queda circumscrita únicament a aquest fet — capital sens dubte, pel que fa a la glòria de Déu i en benefici del gènere humà—, sinó que el segueixen altres —i molt transcendents.

Quan parlem de trets distintius (en relació amb la persona de Jesucrist), de pinzellades, i encara més, de relleus, es

sobreentén que el tema en si no el podem sotmetre a un anàlisi profund. A més de la impossibilitat d'exhaurir la mesura essencial de la seva Persona —que presentem amb reverència— som conscients de les nostres limitacions. Acceptat això (sincera i incontestablement), guiats però pel desig d'ajudar els nostres lectors, procurem donar una síntesi de l'excel·lència d'alguns dels diversos títols amb que el Fill de Déu és presentat per l'Escriptura.

EL SUMME SACERDOT

«Tenint, doncs, un gran pontífex que ha travessat els cels, Jesús, el Fill de Déu, aferrem-nos a la fe que professem.

»Atès que no tenim pas un pontífex incapaç de compadir-se de les nostres febleses, sinó que ha passat per les mateixes proves que nosaltres, exceptuant el pecat.

»Apropem-nos, doncs, amb confiança al tron de la gràcia per rebre misericòrdia i poder trobar gràcia que en el moment oportú ens ajudi»

(Hebreus 4:14-16).

El sacerdocí de Crist i el seu títol de Summe Pontífex estan presents a l'epístola als Hebreus.

La redacció d'aquesta lletra es caracteritza per una cadena de fets i situacions contrastades, i les malles d'aquesta cadena ens indiquen i ens mostren la superioritat del Crist per damunt de qualsevol excel·lència en l'esfera que sigui. Res no el pot resistir per comparació: ni els àngels; ni Moisès ni Aaró; ningú. Un cor renovat accepta aquest testimoni amb joia; té motius i està afermat en la certesa, però l'Esclusura es complau, a més de presentar aquest fet positiu, en demostrar-ho.

Els creients hebreus corrien el perill de tornar-se enrera després d'haver estat il·luminats. Aquesta presa d'actitud és

molt perillosa. Si aquest fet esdevé realitat, té un nom irreparable: l'apostasia. Un *apòstata* es perd per sempre més, doncs *el Crist no pot morir altra vegada per ell*, encara que amb la seva actitud el torni a crucificar. (Hebreus 4-6). Cal tenir en compte, que *la seva mort fou un morir al pecat d'una vegada per sempre; però la seva vida és un viure a Déu*. (Romans 6:10)

La carta està escrita per esclarir una sèrie de factors, que els creients vinguts del judaisme no retenien amb fermesa.

El culte i el ritual levític, que tan escaients eren per als sentits naturals i l'esperit religiós de l'home —com quelcom d'excel·lent— tenien, encara per a ells, un valor positiu. Per això tenien necessitat d'ésser alligxonats de que *la Llei contenia solament una ombra dels bens definitius, i no pas la pròpia manifestació de la realitat* (Hebreus 10:1), i que la simplicitat del culte cristià es recomanava, no als sentits naturals, sinó a la nova vida rebuda, i això en connexió amb un Crist glorificat, i aquesta vida l'Esperit Sant la vinculava a la realitat d'un culte imperible i d'un sacerdocí immutable.

D'ara endavant, l'indret de l'ofrena no rauria en el Temple de Jerusalem, sinó dins el Santuari Celestial, «allà on Jesús com a precursor, ha entrat per nosaltres, esdevingut pontífex perpetu a la manera de Melquisedec» (Hebreus 6:20).

La funció del Summe Pontífex, en certs aspectes, concorda amb la d'Advocat, però per l'exposició que del primer tenim en la lletra als Hebreus, podem comprovar que no és exactament paral·lela a la del segon.

El sacerdocí té un fonament i dos vessants, units en un pinacle de glòria i gràcia. A Hebreus 5 se'ns presenta al pontífex «elegit d'entre els homes, i constituït a favor dels homes en allò que té relació amb Déu, per oferir dons i sacrificis pels pecats. És capaç de ser comprensiu amb els qui pequen per ignorància i els qui van errats, ja que també ell es troba

envoltat de febleses». Aquesta és una formosa estampa del sacerdoci levític, i això per a nosaltres té un caràcter purament espiritual i celestial. Crist n'és el Cap de la família sacerdotal, qui també ens va obrir la porta d'entrada «*al Santuari no fet de mans, no d'aquesta creació*», perquè nosaltres puguem presentar «sacrificis espirituals acceptables a Déu per mitjà de Jesucrist» (1a. Pere 2:5).

Ara bé, el Fill de Déu, en canvi, com a Summe Sacerdot davant Déu, «com que viu per sempre té un sacerdoci permanent. D'on se segueix que també pot salvar definitivament tots els qui per mitjà d'ell s'acosten a Déu, ja que viu intercedint sempre a favor d'ells» (Hebreu 7:24-25).

La diferència rau —en relació amb l'advocacia—, en que aquí *l'intercessió és constant*. No solament intercedeix a causa d'una caiguda ocasional del pecador, sinó que, tot preveient la possible ensopegada a causa d'una caiguda ocasional del pecador, advoca per a que siguem guardats. És per això que l'Escriptura ens dona solaç i ens recorda —en Hebreus 7:26-28— que «aquest és certament el pontífex que ens convenia: sant, innocent, pur, separat dels pecadors, i enlairat més amunt dels cels; i aquest no té necessitat d'oferir sacrificis periòdicament —com fan els grans sacerdots, primer pels seus pecats i després pels del seu poble—, perquè això ho va fer d'una vegada per sempre en oferir-se ell mateix. Perquè mentre la Llei estableix com a pontífexs homes febles, la Paraula del jurament, posterior a la Llei, estableix un Fill perfectíssim per sempre més».

L'ADVOCAT

«Fillets meus, us escric això perquè no pequeu; però si algú pecava, tenim un intercessor cara al Pare: Jesucrist, el just.

(1a. Joan 2:1)

Ell és l'Únic, Aquell qui ens convé; qui també *coneix* el nostre expedient de manera puntual. No tenim altra opció. Cap altre no té un títol honorable com el seu.

Ningú no pot atansar-se al Pare per defensar-nos amb més possibilitats indiscutibles d'èxit, sinó Ell. ¡Jesucrist, el Just!

¿Però, com és que precisem d'un advocat? ¿No estan, per ventura, els nostres deutes saldats? ¿No ha estat precisament el mateix Jesucrist qui ens garanteix —i satisfà— plenament la justícia de Déu en favor nostre?

¿No ha mort a la creu, prenent el nostre lloc de condem nació? ¿No ha ressuscitat per la nostra justificació? ¿Com és, doncs, que precisem d'un advocat que ens defensi dels nostres pecats? El problema del pecat, ¿no ha quedat ja resolt, i això d'una vegada per sempre?

Aquestes preguntes evidencien no pas el dubte, sinó una posició de confiança i seguretat en la Paraula i en l'amor de Déu. Sí, la qüestió del pecat està resolta d'una vegada i per sempre més. Aquesta arrel dolenta que és *el pecat* ha estat jutjada definitivament, i els fruits d'aquesta arrel —els pecats—

mai no podran neutralitzar l'obra del Crist en el nostre favor. Perquè Jesucrist ha mort pels nostres pecats, i a més n'és la propiació. La seva obra, per tant, és permanent, eficaç i satisfactòria als ulls de Déu (1a. de Joan 2:2).

Els interrogants expressats anteriorment es justifiquen, però convé matisar algún concepte. Encara que entenem i acceptem el veredict de Déu tocant la nostra condició de pecadors, i hem rebut mitjançant de la fe (donant crèdit a la paraula de Déu) l'obra de Crist per ésser salvats i justificats, mentre estem en aquest cos de baixesa continuem essent pecadors. La vella natura hi és present, i si no la tenim per morta, si donem ocasió a les seves exigències en comptes d'emplaçar-la on Déu li senyala el seu indret (la creu), aquesta natura —repetim—, que també és coneguda com *la carn*, obrarà les seves inclinacions i produirà uns fruits negatius; els fruits de la carn: els pecats. Aquests fruits de cap manera, però, poden neutralitzar i fer ineficaç l'obra de Crist, doncs la *base* (o el fonament) de la nostra salvació és inamovible. La nostra salvació descansa en l'obra substitutòria del Senyor, i no pas de la nostra conducta.

Ara bé, un procedir pecaminós de part nostra pot fer-nos perdre la joia i la comunió amb el Pare. És precís saber això, per no ésser turmentats per la incertesa.

La joia de la salvació és un estat que depèn del valor constant de la nostra vida. La comunió és el resultat de mantenir —mitjançant la nostra puresa interior i la conducta exterior— aquest *valor constant*.

Una frivolitat, una frase banal, un actitud lleu en un principi, anirà debilitant —de manera progressiva— aquesta força vital que és la base de la felicitat del creient: la comunió amb el nostre Pare.

Si la manca de vigilància ens fa allunyar de Déu (perquè la manca de vigilància implica la introducció del pecat), recorrem d'immediat a l'Advocat; Ell guanyarà el plet. El nostre cas, per greu que sigui, està en bones mans, «mans foradades a la creu» (Salm 22:16). Jesucrist —el Just— reivindicarà el seu títol de propietat i dirà: «Aquestes ovelles són meves. Jo, el Bon Pastor, he posat la vida per fer-me-les meves. Tu me les has donades —dirà al Pare—. He pagat perquè siguin de la meua propietat; no es podran pas perdre».

Això, en síntesi, és el que ens diu el capítol 10 de l'Evangeli de Joan. Podem estar tranquils.

Ara bé, tota aquesta exposició no comporta que devem mirar l'afer del pecat en el creient com una cosa sense importància pel fet positiu de tenir un Advocat que resol tots els nostres problemes, no. Tampoc desitgem que els lectors ignorin que *la paraula perdó no vol dir que Déu, en el seu govern, deixi de banda les nostres accions*. Hi ha pecats (la majoria), que porten aparellades les conseqüències; i algunes de molt greus. El perdó el tenim segur (si ens penedim) a causa de la defensa que el nostre Advocat farà davant el Pare.

La creu respon a *tot i per sempre*, però mentre estem en aquesta terra no hem d'oblidar aquest *regle d'or* (la característica del qual ens defineix l'Epístola als Gàlates, 6:7-8): «No us enganyeu, de Déu ningú no se'n burla. Perquè allò mateix que un sembri, allò serà el que collirà: qui conrea la seva pròpia carn, de la carn collirà corrupció; però el qui conrea en l'Esperit, de l'Esperit en collirà vida eterna».

Al rei David li fou atorgat el perdó del seu greu pecat, en l'afer de la dona d'Uries l'Heteu i el crim que després va perpetrar en la persona d'aquest honest, valent i fidel guerrer. Va

ésser un fet inqualificable, però confessà sens excusar-se, i amb pregona humiliació, la maldat del seu pecat, i Déu el perdonà: «No moriràs», va dir-li el profeta Natan. Això sí, les conseqüències d'aquest deshonor l'acompanyaren tots els dies de la seva vida, i la història l'ha marcat amb aquest fet reproable.

Així és també amb nosaltres. Hem de vigilar amb molta cura.

L'apòstol Joan fa èmfasi en els primers mots en l'escrit de capçalera d'aquest capítol (doncs correspon a l'estat normal del creient): «fillets meus, us escric això perquè no pequeu». El motiu de la lletra és aquest, i crida l'atenció en el sentit de que la vida d'un fill de Déu ha d'ésser caracteritzada per la santedat pràctica. Només després, si malgrat l'advertència, som sorpresos pel pecat, amb cor contrit i humilitat podem comptar amb la misericòrdia de Déu a causa de l'obra de Crist a la creu; obra que el nostre Advocat reivindicarà, com essent completament eficaç i per a sempre.

EL MESTRE I EL SENYOR

«Vosaltres m'anomeneu Mestre i Senyor, i teniu raó, perquè ho sóc»

(Joan 13:13)

¡Ai amics que llegiu, quant ignorants seríem sense el diví magisteri que mitjançant la Paraula ens imparteix el Mestre beneït!

Els seus tres anys de pelegrinatge foren una constant i magistral lliçó. Sempre aclarint dubtes; sempre corregint opinions errades; sempre ajudant als ignorants. Amb paciència; ensenyant per les cases, en els carrers, en la sinagoga, a la vora del mar i en el Temple de Jerusalem. No defugia mai ningú; això sí, sens minva de la dignitat que desprenien les seves paraules plenes de gràcia i veritat. Qualsevol escena, fos quina fos la situació en que es trobés, serveix per avalar la modesta opinió que avancem. «Una vegada que ell estava preguntant en un determinat indret, en acabar, un dels seus deixebles va dir-li: Senyor, *ensenyà'ns* a pregar, tal com Joan va ensenyar també als seus deixebles. Llavors els digué: Quan pregueu digueu: Pare, que sigui santificat el teu nom; que vingui el teu Regne. Dona'ns avui, el nostre pa de cada dia; i perdona'ns les nostres ofenses, perquè també nosaltres perdonem tots els qui ens ofenen, i no deixis que caiguem en temptació» (Lluc 11:1-4). És així com Jesús respongué a allò que els deixebles

li demanaven, i paral·lelament els oferí el model de l'oració perfecta.

Un altre dia, Jesús parlava a la gent, i entre altres coses, els presentà la cèlebre paràbola del sembrador: «Els deixebles se li van acostar a preguntar-li: ¿Perquè els parles en paràboles? Ell els respongué: A vosaltres us és permès conèixer els secrets del Regne del cel, però a ells no els és permès». «Escolteu ara vosaltres la paraula del sembrador (la interpretació). A tots els qui escolten la paraula del Regne i no l'entenen, ve el maligne i els arrabassa allò sembrat en el seu cor; aquest és el qui ha rebut la sembra arran del camí, etc., etc.». (Mateu 13:10-11 i 18-19). És així, com al llarg de la cursa els anava alligant.

Quan hi havia coses que no corresponien al moment present, els advertia perquè no tinguessin poc ànim a causa de la ignorància. «Us he dit això estant encara amb vosaltres; però el Consolador, l'Esperit Sant, que el Pare enviarà en el seu nom, ell us ho ensenyarà tot i us recordarà tot el que jo us he dit». També afegia: «Encara em resten moltes coses per dir-vos, però ara no les podeu comprendre. Quan vingui ell, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap a la veritat plena, perquè no parlarà pel seu compte, sinó que comunicarà tot el que senti i us anunciarà les coses que han de succeir. Ell em glorificarà, perquè rebrà del que és meu i us ho farà saber» (Joan 14:25-26, i 16:12-14).

Què n'es de bo, el Senyor! Va tenir compte dels seus pobres i ignorants deixebles, impartint-los —per la gràcia— els seus gloriosos ensenyaments. Pel que toca a nosaltres, no podem el coratge. Tal vegada no assolirem a comprendre moltes coses, però tanmateix sempre ens resta el recurs de demanar-li intel·ligència. «Si a algú de vosaltres li manca saviesa, que la

demani de Déu, que a tots dóna generosament sense fer-ne retret, i li serà donada» (Jaume 1:5).

També ens ajudarà i ens animarà l'escrit de l'apòstol Pau als Corintis, quan en la seva primera epístola, capítol 2, versets 9-11, els diu això: «Però tal com està escrit: coses que l'ull no ha vist mai, ni l'orella no ha sentit, ni cap home s'ha pogut imaginar mai, així són les coses que Déu ha preparat per als qui l'estimen. Però a nosaltres, Déu ens ho ha revelat per mitjà del seu Esperit, ja que l'Esperit ho sondejà tot, fins les profunditats de Déu». ¡Gloria al Senyor! Res no manca — ja ho veieu.

Hem presentat —més aviat considerat breument— la persona de Jesucrist en relació amb el seu magisteri. Ara intentarem oferir-vos uns trets, relacionats amb el seu senyoratge.

El títol de Senyor no tindria sentit, si deixéssim de banda la seva autoritat.

Ben segur que és el títol més emprat pels cristians per adreçar-se o referir-se a Ell, i en canvi (amb vergonya hem de dir-ho) es el que té menys conseqüència en la nostra conducta. Repetim que és una confessió humil·liant, però tot això no afebleix, gens ni mica, l'autoritat de Jesús. La Paraula atesta que «Déu ha fet Senyor i Crist aquest mateix Jesús que vosaltres vau crucificar» (Fets 2:37). Això és taxatiu.

Ara bé, aquesta autoritat és inherent en el seu amor. És la sàvia autoritat que queda molt lluny del despotisme, ni que sigui il·lustrat. És l'autoritat que porta aparellada l'arrel amorosa d'un cor que vol compartir amb els altres l'essència del seu Ésser (en la seva humanitat). «Vosaltres sou els meus amics, si feu el que jo us mando» (Joan 15:15), i: «si m'estimeu, guardareu els meus manaments». Aquestes declaracions

volen emplaçar-nos en l'intimitat de Jesucrist, però aquest afecte està condicionat amb l'obediència de la nostra part. La permanència en l'amor també està condicionada: «Si compliu els meus manaments, *us mantindreu* en el meu amor, tal com jo he acomplert els manaments del meu Pare, i *em mantinc* en el seu amor» (Joan 15:10). L'aplicació de la seva autoritat té per objectiu la nostra salvaguarda i la nostra benedicció.

Nosaltres, per naturalesa, som dèbils i ignorants; en conseqüència ens trobem subjectes a l'esgarriament i al error. La nostra única garantia consisteix en deixar-nos guiar i governar per *Un* que sigui *Fort* i *Savi*. Això ho acceptem implícitament i ho reconeixem de bon grat, però —amb molt poques excepcions— quasi mai ho realitzem. «¿Per què em dieu Senyor, Senyor, i no feu el que dic?» (Lluc 6:46). Ni més ni menys eren les paraules de Jesús als homes de la seva generació quan s'atansaven a escoltar el seu ensenyament. ¿Que diria ara? Però hi ha una classe d'homes que no sol desobeeixen, sinó que s'en riuen, es mofen, escarneixen i resisteixen l'autoritat del Senyor.

Aquest estat moral —i material— que governa, ja ara, a immenses masses, i també a institucions polítiques i formes de govern, assolirà la disbauxa quan la revolta s'acomplirà sens dissimular res, en el temps futur. El salmista podia dir, per l'Esperit de profecia (d'això fa tres mil anys): «Per què s'avaloten les nacions, i els pobles cavil·len plans inútils? Fan aliança els reis, i ensems els prínceps conspiren contra el Senyor, i contra al seu Messies: «Trenquem els seus lligams, traquem-nos de damunt llur cordatge». El qui té el tron en el cel s'en riu, el Senyor es burla d'ells. Llavors els parla enutjat, i amb la seva ira els espaordeix: Doncs jo he ungit el meu rei, damunt Sió, la meva muntanya santa. Vull publicar el decret

del Senyor; ell m'ha dit: «Tu ets el meu Fill, jo t'he engendrat avui». Demana'm i et donaré les nacions per heretat, i per possessió els extrems de la terra. Podràs regir-los amb ceptre de ferro, esmicolar-los com a estris de terrissa. I doncs, oh reis, tingueu seny, escarmenteu, governants de la terra. Serviu el Senyor amb respecte, i alegreu-vos en ell amb reverència. Honoreu el Fill, per tal que no s'enutgi i acabéssiu malament, si de sobte, s'inflamava la seva ira. Benaurats tots els qui en ell confien!» (Salm 2)

El que queda transcrit és una advertència universal i saludable.

¿Per què no reconèixer, ara ja, aquest senyoratge dolç, tendre i compassiu, que el Fill ens donarà a compartir quan en el Regne establirà la seva autoritat per damunt de tota oposició? No es tracta solament d'una línia de doctrina de la veritat, sinó que aquesta s'endinsi en el nostre home interior i puguem viure confiadament.

El Senyor ha dit: «Us deixo la pau, us dono la meva pau. No us la dono com el món la dona. No passeu ànsia ni tingueu por» (Joan 14:27). Totes les circumstàncies de la vida estan a disposició d'Aquell que al seu comandament les fa concórrer en benefici dels qui confien en Ell. I si el Senyor ens fa l'honor de sofrir pel seu Nom (en qualsevol de les vessants del sofriment), una altra paraula d'ànim ens arriba des del setial de la seva glòria: «Us he dit això a fi que tingueu pau en mi. En el món trobareu tribulacions, però tingueu coratge, jo he vençut el món» (Joan 16:33).

Els homes parlen amb menyspreu del Crucificat, altres amb commiseració, és cert; però tots opinen i judiquen. Tot-hom analitza el Crist i el cristianisme, sotmetent-lo o situant-lo com un de tants fenòmens socio-religiosos que han incidit

en la història i en la societat. Altres ni ho consideren; la indiferència més inconscient i el silenci més orgullós és l'actitud suïcida que prenen en contra del seu propi i etern destí. Sols aquells que tenen temença davant la inseguretat i l'instabilitat de la vida present, els que assenyadament raonen, donada la fragilitat de les disposicions humanes i dels esforços inútils per acollir la pau i la felicitat, alguns dels tals, sotmeten el seu cor a la veritat de l'Evangelí, i accepten, de primer el Salvador per seguir-lo, i després per servir-lo com a Senyor.

Cap d'aquests ha tingut que penedir-se d'escollir una opció semblant.

Conèixer Jesucrist és la meta que tot humà hauria de desitjar. Acceptar-lo com a Salvador, és la garantia d'escapar d'allò que és inevitable: la perdició. Obeir-lo com el Senyor, consisteix en ésser governat en aquest món de tenebres, per una llum que les foragita. Al mateix temps hom s'estalvia el fracàs, és a dir: el fruit de la voluntat pròpia.

Podríem estendre'ns sobre tants i tants temes en quant a Jesucrist, però la nostra vida no donaria ni tan sols per a una minsa exposició; hem de confessar-ho.

El lector docte demanarà: ¿I el títol de Rei? ¿I el seu ofici de Pastor? ¿I Crist com la Porta? ¿I Crist com la Roca, etc., etc.? Sí, hi ha una raó per a qüestionar-nos així, però hem d'assabentar-vos que teniu al vostre abast una abundant i profitosa literatura d'aquests temes excel·lents. Si el lector ho desitja, pot trobar-la. Per la nostra part, en aquestes breus consideracions, sols hem intentat avançar-nos algunes generalitats, «perquè, creient, tingueu vida en el seu Nom» (Joan 20:31).

«TORNARÉ I US RECOLLIRÉ...»

(Joan 14:3)

«Durant la seva vida terrena» (literalment: «en els dies de la seva carn»), expressió d'Hebreus capítol 5, Jesucrist va fer *dues promeses específiques*: La una consistia en la vinguda de l'Esperit Sant. «Jo prepararé al pare i us donarà un altre Consolador perquè estigui amb vosaltres per sempre més: l'Esperit de la veritat. Aquest, el món no el pot rebre, perquè no el distingeix ni el coneix. Però vosaltres sí que el coneixeu, perquè és present entre vosaltres i està dins vostre» (Joan 14:16-17), i l'altra, quant al seu retorn: «Si hi vaig (a la casa del Pare) i us preparo lloc, tornaré i us recolliré amb mi, per tal que, on jo sóc, vosaltres també hi sigueu» (Joan 14:3). La primera promesa ja va tenir compliment: exactament en la diada de la Pentecosta; i la trobem esmentada en el llibre dels Fets dels Apòstols, amb els seus beneïts resultats per a tot el temps del passatge de l'Església a través d'aquest món com a pelegrina celestial.

La segona promesa continua essent, encara, una esperança; una expectativa que es realitzarà i vindrà a ser la culminació de l'obra del Crist, en allò que es refereix a aquest temps de la gràcia.

No hi ha doncs motiu per a la impaciència, perquè l'apòstol Pere senyala en la seva segona carta —epístola inspirada com totes les altres— que «el Senyor no retarda el que va

prometre com alguns pensen, sinó que és pacient amb vosaltres, i no vol que ningú es perdi, sinó que *tots arribin a penedir-se*» (capítol 3:9). És per això que el Senyor no ha tornat encara; a saber: el seu amor envers tots els homes.

Però la promesa la tenim segura i aquí: ferma i infrangible; no subjecta a qualsevol contingència o circumstància, sinó establerta i sens cap condicionant que la invalidi o l'abrogui. Jesús digué: «Tornaré», i no pot desdir-se: Ell és Déu.

Però, ¿quan vindrà? Com? ¿Hi ha alguna profecia formal que determini exactament el dia de la seva tornada? No, no existeix. Hi ha hagut, això sí, moltes especulacions referents a tema tan seriós (no hauria d'haver estat així), i el resultat ha estat nefast. Decepcions, befes, escarnis i situacions ridícules han esdevingut el desenllaç d'aquests raonaments desentonnats. Tot això és molt trist. Compte, amics. Les coses de Déu són molt serioses. Amb elles no es poden barrejar ni la imaginació ni l'especulació, ni la irreflexió. Encara menys, la dissertació dels garlaires. Déu no tindrà per innocent aquell qui vulgui sotmetre les seves promeses a una anàlisi que no tingui per fonament la seva Paraula. Davant aquestes limitacions, ¿ens trobem doncs a les fosques? No, això tampoc. El Senyor, mitjançant les Escriptures, ha volgut donar-nos unes directrius en consonància amb el seu retorn (sigui per l'enlairament de l'església —1a. Tessalonicencs 4:17— o bé per l'establiment del Regne mitjançant els judicis purificadors —Apocalipsi 19:11-21). També ens parla de l'estat moral del món —sigui o no religiós— i fa esment quant a la ruïna de la professió cristiana (2a. Timoteu 3:1-5).

No hem d'oblidar tampoc el fet Israelita, i el dels pobles que envolten (geogràficament) aquesta nació. Tot això

s'adreça a la consciència i al cor de l'home, tenint com a motiu el d'originar una esperança joiosa; una benvinguda a l'expectativa d'alliberació en favor dels cristians genuïns i un advertiment per aquells que trontollen, dubten o rebutgen.

Però no perdem la confiança. El fet de tenir aquestes pàgines davant els ulls és una prova de bondat de Déu en favor vostre. Ell us vol rebre. Però, això sí, no espereu saciar la vostra possible *curiositat* religiosa; no és de cap profit per la vostra ànima immortal.

Ara bé, aquests senyals morals, socials, religiosos, històrics, etc., ¿corresponen al temps present? Esguardeu al vostre entorn. ¿Què veieu? ¿Què hi detecteu? Si sou sensibles (i això és el que esperem de vosaltres), ¿és que potser la relaxació moral i la fallida de tota classe de valors espirituals no us esferreixen? I les relacions humanes a nivell d'individu, grup, nació, etc., ¿responen al vostre ideal? Tota experiència humana es circumscriu a una desastrosa collita de fracassos, sarcasmes, decepcions, burles, fraus, buit i foscor, etc.: d'atapeïdes tenebres com a final.

Una mostra del que exposem i que confirma tot examen honest la trobem en la segona carta de l'apòstol Pau al seu deixeble Timoteu, en el capítol 3:1-5: «Tingues present això, *als últims temps* sobrevindran moments difícils; perquè la gent serà egoïsta, amb ànsia pel diner, provocadors, orgullosos, difamadors, rebels als pares, malagraïts, irreverents, despietats, implacables, calumniadors, violents, indomables, i enemics del bé. Traïdors, agosarats, ensuperbits, amics del plaer més que no pas de Déu, *amb aparença de pietat, però negant la seva eficàcia; d'aquesta gent, allunya-te'n.*» ¿Quina societat de persones podem esperar d'un semblant mostruari moral? Nosaltres no dubtem que aquesta carta, escrita prop

de dos mil anys endarrera, es correspongui profèticament als nostres desventurats dies; afegint encara, que aquest procés —o estat de dissolució— anirà en progressiu augment fins que assolirà cotes insospitables. L'estat present és un signe precursor de la vinguda del Crist, i l'apòstol —en una expressió *aparentment* contradictòria— diu, que aquests homes descrits per ell «tindran aparença de pietat». Sembla inconcebible, però és certament esglaiador.

S'apropa una hora de prova (Apocalipsi 3:10), en que *la professió religiosa* mostrarà el seu veritable caràcter d'apostasia, però en aquell temps, el *remanent fidel* —d'entre la massa de persones que del Crist sols tenen el seu nom, i no la vida— ja haurà estat arrabassat pel Senyor; recollit d'aquesta escena de confusió i corrupció.

Un món que conscientment s'ha preparat per això rebrà el càstig retributiu de part de Déu. Aquest càstig serà vessat sobre la terra, per a purificar-la i preparar així una societat adient per el Regne mil·lenari.

Quan el reialme de Justícia i Pau sigui establert, el Sobirà, amb els seus estols celestials, mostrarà al món d'aleshores la glòria *oficial* de l'Església, que essent la seva consort, l'Esposa de l'Anyell, compartirà com a tal l'apoteosi del Rei de reis i Senyor de senyors (Apocalipsi 19:7 i 21:9).

Tenim també Israel. Un estudiós de la història contemplarà sempre aquest poble amb admiració, sorpresa, esbalaïment, estupor, etc.; no podrà evitar-ho i tindrà raó. Aquesta gent, com a nació, és un enigma; el gran enigma de la història. No en trobarem cap d'altre de la que puguem seguir el passatge des de la nebulosa d'un passat quasi immemorial fins a la glòria d'un futur sense incertesa. Tots els dilatats

imperis mundials els tenim descrits en la història profana — «els annals de la vergonya humana», com hom va dir— i també són definitivament i amb justícia registrats en la Paraula de Déu (de manera singular en el llibre del profeta Daniel). Però Israel és un poble únic. És el poble de Déu en contrast amb els demás pobles de la terra. I si aquest poble ha estat de vegades com ignorat i altres avorrit i perseguit; en ocasions anatematitzat, també envejat i —perquè no hi manqués res— a la vora de l'extermini i estigmatitzat per tothom, en canvi el tenim aquí; a casa seva. En la seva terra i no pas en cap d'altra. En el país que Déu va donar-li.

El sofriment que aquest poble haurà de passar en el futur —l'angoixa de Jacob— el declaren Jeremies capítol 30 i altres moltes escriptures. Ara bé, perquè esdevingués allò que el fet profètic evidencia, tenia que ressuscitar i ésser restablert; *vivificat com a nació*. El profeta Ezequiel ens ofereix un quadre complert en la visió dels ossos, en el capítol 37 del seu llibre.

En el futur tot serà apressant (a vista humana). Ara es tracta sols de la gestació, i la vida de Déu no és —encara— visible en ells. Però un dia reconeixeran que varen ésser visitats per a benedició (Lluc 19:41-44) i en canvi «van demanar que fos indultat un assassí i van matar l'autor de la vida» (Fets 3:14-15). En aquell temps, Crist els pasturarà, i serà manifestada esplendent en aquell dia la glòria del Regne —d'un Regne que quedà diferit a causa de l'incredulitat passada del poble escollit (cosa que Déu ja sabia anticipadament, però que històricament es presenta així). Serà el dia en que el *Sol de Justícia* apareixerà amb salvació a les seves ales (Malaquies 4:2).

No podem estendre'ns en consideracions profètiques que van més enllà dels límits del nostre tema, però és difícil no

saludar com a pròxima la vinguda del Senyor: És una felicitat expectativa. Però amic lector, aquesta confiança no és privativa d'uns pocs. També et correspon a tu —no hi fa res qui siguis—: tan se val la teva condició social o el teu estat religiós. És ben cert que els uns esperem amb l'ànim exultant: «L'Esperit i l'Esposa (és a dir, l'Església, doncs aquí és contemplada com la consort del Crist), diuen: Vine!». Però tu estàs involucrat amb el que segueix, ¡no hi ha dubte! —nosaltres així ho esperem—; el missatge et pertany; la Paraula afegeix: «...el qui vulgui, que prengui de franc de l'aigua de vida» (Apocalipsi 22:17).

Déu faci que siguis un dels qui desitgin *d'aquesta aigua que sadolla la set, i esdevingui en tu un doll d'aigua que brolli per a vida eterna* (Joan 4:14).

Això esperem, i és amb aquesta intenció que presentem al teu esperit la *Persona de Jesucrist*, per a que creient en Ell —i en la seva obra— tinguis vida en el seu Nom.

LA BÍBLIA I EL SEU MISSATGE

Finalitzat, doncs, l'honest intent de cridar la teva atenció, volem sintetitzar l'objectiu que ens hem traçat, adreçant-te a la font d'on brollen les aigües vives que sadollen la set: Hi ha un llibre que tothom hauria de conèixer; que tu has de conèixer. La Bíblia. Ho és per antonomàsia i per distinció, doncs aquesta paraula vol dir exactament això: el Llibre. (D'aquí que una *biblioteca* sigui un lloc que conté una col·lecció de llibres). També és conegut com les Sagrades Escriptures, així com la Paraula de Déu. Ara bé, ¿què és el que ens diu el Llibre esmentat, i per a què serveix? Per donar resposta, manllevem aquest text, traduïnt-lo del francès:

«Ens és donat per descriure la santedat de Déu, la ruïna de l'home, el camí de la salvació, la condemnaió dels pecadors i la joia dels creients. —Aquest Llibre inspirat de Déu, inclou en les seves pàgines la llum per dirigir-nos, l'aliment de l'ànima per sostenir-nos i el reconfort per donar-nos benaurança.—És la brúixola del viatger, el bastó del pelegrí, el compàs del navegant, l'espasa del soldat i la llei fonamental del cristià. —*La seva finalitat consisteix en fer-nos conèixer Jesucrist.* Les seves doctrines són santes, les històries veritables, els seus preceptes reconfortants, i els seus judicis immutables.— Cal llegir-lo per esdevenir savi; creure'l per ésser salvat i també manifestar els seus preceptes per manifestar una vida santa.

En aquest llibre hom troba el cel obert, i el misteri que clou les portes del infern és desvetllat. Les Sagrades Escrip-tures són per al nostre bé, i tenen com a finalitat la glòria de Déu.— Han d'omplir la nostra memòria, governar el nostre cor i guiar els nostres peus.— Cal llegir-les a poc a poc; amb freqüència, amb recolliment i oració.— És una mina de riquesa, un paradís de glòria i un doll de joia. Ens són donades en vistes al temps present, seran obertes en el gran dia del judici i romandran per la eternitat.— Responen a totes les preguntes que hom pot fer, i a tota circumstància que l'home pot viure.— Aquesta Paraula de Déu té una resposta com a premi: sigui per les tasques grans, com per a les petites —tant se val— sempre que hagin estat complertes en obediència als seus desitjos, però també condemnarà a tots aquells que se'n riuen dels seus sagrats ensenyaments.» Jesús digué: «Escruteu les Escrip-tures, vosaltres us penseu tenir en elles *la vida eterna*; són elles també les que donen testimoni de mi» (Ev. de Joan 5:39).